

ФРИДРИХ ГЕРСТЕКЕР ИЗОСТАВЕНИЯТ ПИРАТСКИ КОРАБ

Превод от немски: Веселин Радков, 1981

chitanka.info

LA PULPERIA

В страничната стаичка на малка, но затова пък не незначителна pulperia, или пивница, в западните покрайнини на град Валпарайсо, седяха вечерта на 5 август през особено важната за Чили 1810 година^[1] доста посетители; насъбраната пъстра смесица от различни нации обсъждаше оживено главните новини на деня — свалянето на главнокомандуващия Караско, което бе станало на 18 юли в Сантяго, столицата на страната, както и предложението на прочутия Алварес де Хонте, дошъл при тях през Кордилерите, да свика правителствената хунта и така да премахне испанското робство, което още тегнеше на плещите им и с всяка изминала година ставаше все по-тежко и непоносимо.

Сеньора Фостеро, впрочем най-великолепната жива реклама, седяла някога зад тезгяха на една пивница, а в случая същевременно и почтена притежателка на това оживено заведение, положително би ни се разсърдила, ако не се позанимаем с нея поне за минутка, пък макар и да е само с кратък поздрав, преди да се обърнем към нейните гости.

Сеньора Фостеро, или накратко сеньора, както биваше наричана от непознатите, и нерядко Tia tía или „леличка“, от по-възрастните, по-близките и постоянни посетители, се равняваше наистина на две други кръчмарки, и то не само по предвидливост и присъствие на духа в трудните условия на живота, по житейски опит, не, тя се равняваше на две други кръчмарки и по действително чилийско пазарно тегло и освен това можеше във всяко отношение да бъде посочена като образец на една наистина превъзходна кръчмарка, дори и в морално отношение, което във Валпарайсо никак не е малко. Но младостта ѝ не бе протекла така спокойно и безгрижно, както обещавахе да протече старостта ѝ — в добро материално положение и крепко здраве. Два пъти се бе женила, но бе загубила и двамата си съпрузи. Първият от тях беше човек с буен и необуздан характер, не можеше да понася благоприличното и спокойно стоене вкъщи, както подобава на един женен мъж, и за да задоволи неспокойните си наклонности, купи с

парите на жена си малка шхуна и започна с нея търговия между островите и чилийското крайбрежие. Няколко години всичко вървеше великолепно, но веднъж след изтичането на обичайното време за завръщането му той не дойде... Бедната жена го чака една, две, три години, той все не се завръщаше и най-сетне тя се видя принудена да повярва на капитана на една друга шхуна, който бил тръгнал от Таити заедно с Лоренсо Фахардо, после недалеч от островите преживял един от нередките за онези места тайфуни, от който едва се отървал, като загубил и двете си мачти. Та той бил видял след два дни останките от някакъв кораб и по боята и някои букви ги взел за шхуната на Фахардо; тъй като нещастникът не се появи и през следващите години, вече нямаше съмнение, че е намерил ранната си смърт сред вълните.

Жена му имаше от него едно-единствено дете, дъщеря. Шест години след загубата на първия си мъж тя се омъжи втори път за един чилиец — Фостеро. Но този брак остана бездетен, а и Фостеро умря още на третата година след сватбата от последиците при едно нещастно падане от гърба на подивял кон. Сеньора Фостеро не пожела да се омъжи отново, а продължи сама да се грижи за пивницата си, по-скоро за да има някакво занимание, отколкото да припечелва хляба си; след като дъщеря ѝ Мануела поотрасна, тя я заведе при една от сестрите си в Сантяго, за да получи възпитание в столицата. Валпарайсо беше по онова време все още малко, незначително пристанищно градче и една пивница не бе най-подходящото място за възпитанието на младо красиво момиче. Сега едва от няколко дни Мануела се намираще отново при майка си на кратко посещение.

За да обслужва посетителите си, сеньора Фостеро бе взела в дома си две млади момичета от Гилота — Марекита и Хуана, които се промъкваха леко, като бързоноги грации насам-натам из малкото, но не особено добре осветено помещение, за да поднесат пожеланите напитки или плодове — маслини, портокали и грозде. Но най-уютният и удобен ъгъл на салона беше зает от четирима души, с които преди всичко трябва да запозная читателя. Най-напред заслужава вниманието ни не най-възрастният от тях, а онзи, чиято личност, а може би и някои малки особености в облеклото му дотолкова правеха впечатление на влезлите след него, че те, макар и напразно, питаха за името и общественото положение на непознатия. Очевидно думата му се чуваше най-много, той се държеше твърде интимно към сеньора

Фостеро, да, дори бих казал покровителствено, въпреки че този ден кракът му за първи път прекрчаваше прага ѝ; шегуваше се с двете прислужнички, без да се появи усмивка по лицето му, и изобщо се държеше толкова непринудено и свободно, но и винаги подчертано възпитано, като че ли посещаваше пивницата от години, ала никой от присъстващите не можеше да си спомни да го е виждал макар и веднъж. При това той познаваше всички страни по света — тъй говореше за най-отдалечените краища на земята, та човек все си мислеше, че говори за своята собствена родина, а тъмният загар на кожата, суровите черти, закалени, изглежда, в много опасности и лишения, както и силата, лъхаща от цялото му тяло, подкрепяха това впечатление.

Не беше много висок, но все пак добре развит човек, във всеки случай беше раждан в някоя южна страна, имаше къдрава черна коса и голяма, още по-черна, накъдрена и добре поддържана брада, с която обикновено си играеше лявата му ръка, докато дясната поднасяше към устата му пълната чаша. Но напреко през високото му чело минаваше тесен чер пластир, който започваше от косата, стигаше до носа и му придаваше своеобразен, но в никакъв случай не и приветлив израз; още при влизането му двете момичета бяха забелязали пластира и си размениха няколко думи със скрит трепет. Особено докато говореше, тъмните му очи издаваха темперамент и ум. Но когато за кратко време не участвуваше в разговора, той седеше като унесен и хвърляше из помещението продължителни изпитателни погледи към насъбралите се в него посетители, та дори и към благодушната кръчмарка, която обаче не се чувствуваше особено добре под тези погледи и се боеше да вдигне очи към него; защото тогава изпод рунтавите му вежди и черния пластир очите му започваха да горят с почти див и зловещ блясък. Дори прелестното лице на Мануела, седнала от около половин час край майка си — но положително не заради него, — едва ли можеше да посмекчи застиналите сурови черти на лицето му, когато погледът на този мрачен мъж попаднеше върху нея.

Първоначалното бегло оглеждане оставяше впечатлението, че той бе облечен в обикновените чилийски дрехи, каквито носят понисшите слоеве, защото горната част на тялото му беше напълно закрыта от най-обикновено синьо пончо с жълти и червени фигури по края, каквото носят почти само пеоните^[2] и по-бедните фермери. Но

през отвора за главата на пончото се виждаше яката на жакет от фино сукно и яката на снежнобяла риза, а от ниския стол под пончото висяха и стигаха почти до земята двата пискюла на чилийски шарф от тежка коприна, какъвто всъщност носят само знатни и заможни чилийци, а понякога и моряци, плавали често из чилийското море. Широкополата му черна филцова шапка, опасана с дебел шнур от червена коприна, висеше на облегалката на стола зад него.

Другият, който имаше запазен стол край масата, а прекарваше повечето време при сеньора Фостеро и Мануела, за да бърбри с тях, и само от време на време — особено когато Мануела напускаше стаята, за да помага на майка си — се връщаше на мястото си, беше млад мъж на двайсет и пет, двайсет и шест години, с къси, почти светлокафяви мустаци, кестенява къдрава коса и яносини живи очи. Облеклото му, направено от най-фина материя, златните нашивки и синята шапка от вълнен плат издаваха, че е английски морски офицер. Едуард Уилкинсън беше лейтенант на „Терпсихора“, фрегата на нейно кралско величество, но преди известно време при сражение с един френски военен кораб бе ранен толкова тежко, че неговият капитан, след като видя, че животът му е все още в опасност, го остави малко по-късно във Валпарайсо, за да може лечението на младия човек да се проведе по-леко и при по-добри грижи. Корабът му имаше заповед да се отправи към перуанското крайбрежие, но по-късно щеше да се върне отново във Валпарайсо, за да го вземе.

От огнестрелната рана на французите Уилкинсън бе оздравял още преди няколко седмици, но затова пък бе получил друга рана, много по-опасна и може би нелечима: тя бе причинена от любовта към прелестната дъщеря на кръчмарката, с която се бе запознал в Сантяго, в дома на нейната леля.

Самият той беше сираче, но независим в материално отношение, бе започнал да плава по море повече от любов към него, отколкото за да припечелва прехраната си. Но любовта му към милото същество не можеше да се съчетае с дивия скитнически морски живот; тя значително охлади страстта му към морето и той вече кроеше най-различни хубави оптимистични планове за заселване в красивата страна Чили заедно с младата си съпруга, като се откаже завинаги от отечеството си и от морските вълни. Но изпълнението на всички тези горещо лелеяни и с такава трепетна радост непрекъснато преследвани

мечти се натъкна на една коварна и както изглеждаше, непреодолима пречка. Той бе възпитан в протестантски дух, а Мануела беше, разбира се, католичка. Испанските закони забраняваха много строго подобни смесени бракове. Но дори той да можеше да бъде въведен в католическата вяра, майката на Мануела, една строга и усърдна католичка, нямаше никога да даде съгласието си за този брак; щом видя всички тези пречки, дори хубавото религиозно момиче, привързало се вече твърде силно към младия еретик, се опитваше с болка в сърцето да се отърси от обичта си, сплела се вече така здраво с нейния вътрешен мир. Тя самата още не разбираше колко много го обича и все вярваше във възможността за една раздяла, докато сърцето ѝ постоянно, макар и тайно, но затова пък толкова по-силно казваше не, не и пак не.

Иначе сеньора Фостеро положително също обичаше младия човек, а и който и да се запознаеше с него, не можеше да не го заобича. Но сега и тя самата искаше да не беше се запознавал никога с дъщеря ѝ и само усърдно поддържаната надежда от страна на нейния изповедник, дори неговото насърчаване да се използва именно любовта на дъщеря ѝ за покръстването на еретика в католическата вяра, я бе възпирала досега да не го отблъсне официално и сериозно. Младият човек произхождаше от едно от най-видните английски семейства и за католическото духовенство бе особено важно не само този човек да бъде въведен в католическата вяра, но и да се даде жив пример на останалите.

Другите двама, които седяха на тази маса, също бяха моряци. Те бяха не само капитани на малки чилийски или по-скоро испански крайбрежни кораби, но и постоянни посетители при сеньора Фостеро; идваха тук веднага щом имаха малко свободно време, да си отпочинат в приветливия Валпарайсо от неудобствата на неспокойния морски живот. Къщата на сеньора Фостеро бе наистина една от най-добрите винарски къщи във Валпарайсо, ако не и най-добрата. Но много от посетителите, както и тези двама възрастни капитани, идваха тук почти толкова често и заради приветливите лица на момичетата, които ги обслужваха. Особено моряците, които се скитат самотни продължително време из далечните и пусти морета, непрекъснато изложени на опасности и лишения, дори нерядко принудени да виждат пред себе си студения зловещ лик на смъртта, могат най-добре да

оценят какво означават две такива мили добросърдечни очи, макар да не са очите на собствената любима; а колко са приятни мелодичните звуци, излизащи между тези сладки устни, в сравнение с глухото бучене на морето и ужасното свирене на вятъра в такелажата и скрипците! Дори стари морски вълци, прекарвали по петдесет-шестдесет години сред вълните, седят усмихнати и приятно заслушани в толкова отдавна липсващите им звуци, които прозвучават като далечен камбанен звън в закоравелите им сърца, иначе немного достъпни за красивото.

Последните трима, за които споменахме, бяха седнали пред няколко бутилки френско вино на една ъглова маса, малко отделена от останалите, когато вътре влезе описаният в началото непознат, той огледа бегло присъстващите и като поръча на по-близко стоящото до него момиче бутилка бордо, седна при тримата мъже с един почти интимен поздрав. От този момент изглеждаше, че ако не напълно, поне в голяма степен разговорът се поддържа и насочва от него, тъй като вниманието на младия англичанин бе твърде заето с друг, много по-интересен за него обект. Новодошлият беше напълно незапознат само с новото политическо положение в Чили, защото, според неговото собствено изказване, бил влязъл в залива едва същия ден следобед с малката шхуна „Албатрос“, след като тръгнал от Манила и минал през Таити. Но сигурно и политическото положение не го интересуваше особено много, понеже щом разговорът се насочеше най-непринудено към тази тема, той винаги му даваше друга насока. Изглежда, че новото положение на нещата не се харесваше твърде на един от двамата капитани или той най-малкото се страхуваше, че ще се попречи значително на търговията на страната така; той изказа опасенията си, че Испания ще изпрати през океана мощен флот, ще блокира пристанищата им и ще наводни с войници страната.

— Ами, приятелю! — извика непознатият и напълни първата си чаша от бутилката, останала известно време недокосната. — Това са празни приказки, испанците нямат достатъчно кораби дори да прочистят тук крайбрежието си от пирати, а камо ли... о, Марекита... — прекъсна внезапно той думите си, — я ела, *carisima*^[3], и ми донеси друга бутилка; *Tia mia*, това бордо е кисело, сигурно имаш в избата по-хубаво!

Сеньора Фостеро, та дори и останалите посетители го изгледаха с широко отворени от почуда очи при неговото интимно „Tia mia“ — възрастната жена не бе свикнала да чува толкова бързо това обръщение от устата на един непознат; но той продължи, без ни най-малко да обръща внимание на това, като подаде отворената и неодобрена от него бутилка на приближилото се момиче.

— Недалеч оттук бяхме преследвани от шхуна с мизерна външност и ако не се беше появил съвсем случайно един по-голям търговски кораб, който пресече нашия курс и вероятно се стори на пирата по-добра плячка, така че той ни заряза, за да подгони него, то едва ли щях да мога да прекарам тази вечер във вашата приятна компания. И така, толкова за вашата испанска морска мощ! О, благодаря, благодаря — обърна се той в същото време към младото момиче, което тъкмо слагаше на масата друга бутилка, като го поглеждаше плахо, защото се боеше от тъмните страшни очи и черния пластир на този човек, — а дори и да беше същата бутилка, Марекита, тя сигурно щеше да изгуби киселата си жилка в твоите нежни ръце.

— Сеньор, вие сте единственият, който намира недостатъци на виното ни — обади се пообидено възрастната жена, въпреки ласкателното „Tia mia“ на непознатия. Ядосана немалко от забележката, отправена към предишната бутилка, при това на такъв висок глас и толкова категорично пред всички, нейни постоянни клиенти, тя добави: — Получаваме виното си от най-добър източник и на най-високи цени.

— Не се и съмнявам, леличко, не се и съмнявам — каза непознатият, когото нищо не можеше да смути, опитвайки новата бутилка с видимо задоволство, — една лоша коркова тапа може да развали понякога и най-хубавото вино, както лошото вино може да развали и най-добрия човек.

— Вас са ви преследвали пирати? — намеси се младият англичанин за първи път в разговора, тъй като бе засегната тема, интересна и за него. Впрочем той говореше испански перфектно. — Къде се случи това приблизително и кога?

— Мда, не мога съвсем точно да ви опиша мястото, сеньор — каза непознатият, — аз не съм моряк и за нас, селяните, навсякъде морето си прилича, но това стана може би на около осем дни път оттук, а трябва да беше и малко по на юг от Валпарайсо, защото си

спомням, че през последните дни на плаването ни Южният кръст се виждаше все зад нас.

— Да се надяваме, че вашият капитан ще направи оплакване до местните власти — каза младият човек. — Тъкмо сега в пристанището има много военни кораби, както английски, така и испански, и би си заслужавало труда да се изпрати някой кръстосвач подир него.

— Значи дяволът пак е надул ветрилата на такъв сатанински пират, а? — извика един от старите капитани. — А аз си мислех, че откакто очистиха Тенарес и цялата му банда, това племе е изцяло унищожено или че поне за няколко години нито ще се видят, нито ще се чуят.

— Да, този Тенарес трябва да е бил някой опасен юначага — каза непознатият, като изпразни чашата си на един дъх. — А кои бяха корабите, които го плениха навремето?

— „Сан Антонио“ и „Пенденсиеро“ — отвърна англичанинът.

— Сигурно това са корабите, които се намират в момента в пристанището? — попита отново непознатият.

— Не — каза старият капитан, — „Сан Антонио“ отплава за Испания, а „Пенденсиеро“ кръстосва край перуанските брегове.

— Хмм — промърмори непознатият и кимна замислено с глава, — а... ааа, какво исках да кажа... да... а как се казваше онзи търговец, дето купил, струва ми се, на търг от правителството шхуната, когато я докараха тук?... Не беше ли дон Пабло Мануто... или поне така си спомням. — Той беше взел отново бутилката, за да напълни пак чашата си, и като задържа спокойно гърлото ѝ на ръба на чашата, погледна съседа си, стария капитан.

— Да, дон Пабло — отвърна той и също напълни чашата си, — така се казваше поне предишният купувач на „Реконосидо“.

— Предишният купувач ли! — извика непознатият и струята на виното потече от чашата му по масата, преди да успее да се овладее дотолкова, че да вдигне бързо гърлото на бутилката. После я поднесе към светлината, напълни си чашата и отново я изпразни.

— *Caramba, amigo!*^[4] — извика младият офицер и го погледна учудено. — Изглежда, се интересувате от кораба. Да не би да имате намерение да го купите?

— Хмм! — отвърна съвършено спокойно непознатият, изтри с лявата ръка виното от брадата си и приглади със средния си пръст

левия и десния мустак нагоре, за да открие горната си устна. — Мога и да имам причина да се интересувам от кораба, защото съм влизал в доста тясна връзка с него, но се надявам да не попадам пак в такава близост с някой от неговата паплач... учудването ми не се отнасяше до кораба, а до човека, за когото говорехме, и ми се стори, че казаното преди малко би трябвало да означава смъртта на стария господин; но се надявам, че това не е истина.

— Действително — каза капитанът — дон Пабло Мануто умря още същата вечер, след като беше купил шхуната, случайно. Но след смъртта му неговото материално положение се оказа в толкова лошо състояние, че беше обявен за неплатежоспособен; шхуната, след като стоя безпризорна известно време в залива и доста се повреди, беше продадена за втори път и беше купена — тук той направи лек поклон към непознатия — ... от мене. Но това е дълга история, сеньор, а тъй като вече е твърде късно, мисля, че е време да си тръгвам... утре трябва да...

— О, кабалерос! — обърна се непознатият с любезен поклон към седящите на масата. — Тази вечер съм за първи път отново на сушата след едно толкова дълго пътуване по море и се радвам твърде много, че намерих такава приятна компания, за да имам желание тъй бързо да се разделя с нея. Хуанита, *amiga mia*, още две бутилки от най-хубавото ти вино и две чисти чаши, сърце мое!

— Не знам, сеньор — каза старият моряк пообъркан, като видя момичето да носи бързо бутилките с оловни шапки на гърлата, — това е всъщност...

— Не бива да ми се сърдите за тази моя волност, кабалерос — прекъсна го умолително непознатият. — Както си личи, вие всички сте „морски плъхове“ и не сте свикнали на големи церемонии; разрешете веднъж на един „сухоземен плъх“ да се наслади по-добре на малкото дни, в които му е отредено да бъде между вас и сред родната ви стихия. А впрочем, за да ви обясня защо се интересувам така от „Реконосидо“, каква е причината, ще е необходимо само да ви кажа, че тъкмо този пират е виновен да изгубя цялото си състояние, и лесно можете да си представите какво удоволствие ще бъде за мене да чуя подробности за края на неговия престъпен живот. Ах, Марекита, *Chiquita*^[5], точно това са желаните бутилки... Стари добри познати от по-красиви, по-добри времена... да, прекрасна земя, тази Шампания,

една действителна Val paraiso^[6]... а сега, кабалерос... да пием за весел живот и бърза смърт!

Чашите бяха напълнени. У този човек имаше нещо толкова убеждаващо, толкова неподправено живо, че двамата стари моряци се срамуваха да не му изпълнят молбата. Само младият англичанин се извини, че не може да пие повече заради все още неукрепналото си здраве, и тримата мъже изпразниха високите си чаши след този повече сериозен, отколкото лекомислен тост.

Младият човек се оттегли от компанията не само поради неразположението си; той все пак участвуваше от време на време в техния разговор, но желаше преди всичко да се наслаждава на близостта на Мануела. Освен това непознатият някак си не му харесваше — защо — и той самият едва ли знаеше. Този човек имаше у себе си нещо, което го отблъскваше, макар и да не можеше да си даде някакво точно обяснение за причината.

— Добре, щом се интересувате от пиратския кораб, тогава мога да ви разкажа с няколко думи цялата история — поде най-сетне старият капитан разговора отново. — Разбира се, шхуната стоя тук в залива с години, докато ръцете на закона се занимаваха с въпроса за наследството след смъртта на предишния ѝ собственик; никой не се грижеше за нея, тя в известен смисъл не принадлежеше никому и стана така, че при един силен северен вятър — истински бич за този залив, — както вече споменах, тя беше захвърлена върху крайбрежните скали и се повреди толкова, че повече не може да се мисли за поправянето ѝ.

— Жалко — каза непознатият, — казват, че е била отличен кораб, в Мексиканския залив не можеха да нахвалят бързината и другите ѝ качества.

— Да, изглежда, затова я е купил и дон Пабло, но както казахме, северният вятър сложи край на всичко това и сега един основен ремонт би струвал сигурно толкова, колкото и построяването на нов кораб. Когато най-сетне нещата се регулираха и се стигна до продажба на търг, отначало никой не искаше да наддава за шхуната и в крайна сметка успях да купя останките от кораба твърде евтино, за да използвам от него онова, което все още можеше да се използва, та да си изкарам парите. Мачтите, които бяха напълно запазени, са вече свалени от шхуната и ще ги поставя на моя собствен кораб, ще използвам за себе си и вътрешното обзавеждане на каютата, подредена

с голям вкус, а с такелажа и веригите, които в по-голямата си част са вече свалени на сушата, се надявам да покрия разноските си при покупката.

— За мен ще бъде несравнимо удоволствие — каза непознатият, щом другият свърши — да посетя поне веднъж зловещия кораб, преди да бъде съвършено разглобен; толкова малко оставаше да бъде отвлечен като пленник на борда му, че имам голямото желание да стъпя сега на неговата палуба с чувството на сигурност. Тогава тя за малко щеше да се превърне в ешафод за мене. Дали ще е възможно желанието ми да бъде изпълнено?

— Защо не? — отвърна капитанът. — Ако искате, можете утре рано сутринта да дойдете с мен на борда или... почакайте, да, ако ви е удобно, бих могъл да мина да ви взема отгук, от пивницата на сенъора Фостеро, в десет часа. Преди това имам да свърша някои работи.

— Bueno^[7]! — извика непознатият, като кимна с глава в знак на благодарност. — Благодаря ви още веднъж, че ми определяте така любезно среща... и на такова място — прибави той и направи твърде величествен поклон към сенъора Фостеро, докато двете момичета се позасмяха тихичко на странните маниери на непознатия.

— Наистина в известна степен е интересно — намеси се младият човек, — макар да е малко страшно да се посети този кораб, на чиято палуба се е проляла толкова кръв, и ако ми разрешите, капитане, ще участвувам и аз — изобщо от доста отдавна си бях намислил да отида някой път при тези останки. Такъв е човекът, не обръща внимание на това, което му е подръка, а се стреми, и то с цената на всичко, към онова, което е недостижимо за него. Сега всеки ден имам възможност да отида на шхуната, но не съм отишъл, а съвсем не беше далеч времето, когато с „Терпсихора“ преследвахме ден и нощ този неуморим дявол около половината земно кълбо, без да успеем да го пипнем, и какво ли не давах по онова време само да мога да скоча на палубата му със сабя в ръка!

— Може би това удоволствие щеше да ви излезе малко скъпо — подхвърли непознатият, — както са ми разказвали, този така зловецо прославил се пират е изхвърлил много хора от палубата си в морето, но не познавам нито един, който да се е прехвърлил на палубата му и после да е имал възможността да опише събитията; изключение прави последният случай, когато чрез един нещастен изстрел, искам да кажа

нешастен за него, изстрел, даден от „Сан Антонио“, той е изгубил и двете си мачти и, естествено, не е могъл да устои на численото превъзходство. Но все още си остава загадка за мен как са могли тогава да го открият, защото превъзходно заетите позиции от двата военни кораба едва ли са били случайност.

— Изглеждате отлично информиран за подробностите — каза Едуард Уилкинсън.

— Само отчасти — отвърна спокойно непознатият, — имах удоволствието да се запозная в Манила с един млад лекар от „Пенденсиеро“, който беше слязъл от кораба, за да посети родителите си. Той ми разказа някои неща, но не можа да ми каже причината за онази среща.

— Възможно е — каза младият англичанин, — защото, когато военните кораби излизаха от тукашното пристанище, капитаните им пазеха всичко в тайна. Но всъщност бяха научили местоположението на пирата случайно или по-скоро чрез едно от неговите собствени кървави престъпления — може би последното. Той взел един кораб на абордаж и го ограбил, после наредил да вържат хората от екипажа му на различни места и пробил дъното му, като предоставил нещастниците на съдбата им. Само юнгата, изглежда, не е бил достатъчно добре вързан, защото успял да се освободи малко преди потъването на кораба, макар че вече не бил в състояние да се притече на помощ на другите. Останал няколко дни в морето, вкопчен в една дъска, и най-после бил прибран от испански кръстосвач. Обаче юнгата бил чул случайно (тъй като на пиратите и през ум не им е минавало да мълчат пред хора, които са щели да лежат на морското дъно след шест или осем часа), че пиратският кораб щял да се отправи към Таити. Ето така станало, че бързо изпратените след пиратите кораби успели да ги намерят на посоченото място.

— Да, връзването си остава несигурна работа — каза непознатият, като изпразни чашата си. — Странно — прибави той след малко, — но такива неща кога да е все излизат на бял свят. Капитанът е бил обесен, нали? Мисля, че докторът каза подобно нещо.

— Не — рече англичанинът, — всъщност не се знае нищо определено за съдбата му, защото трупът му не е бил намерен никъде. Естествено, екипажът се бранел отчаяно, а самият Тенарес получил удар в главата от капитана на „Сан Антонио“, който се биел сред

своите хора. Но после Тенарес изчезнал и сигурно е намерил своя гроб заедно с останалите си другари сред вълните веднага щом наскачали от борда, за да се спасят от въжето. Страшна е била гледката, когато насъбралите се многобройни акули започнали да вилнеят сред жертвите си.

— Не знам — извика старият капитан потресен — дали в такъв случай не бих се оставил да бъда по-скоро обесен, отколкото да скоча между тези проклети зверове, акулите.

— *Contra gusto no hay disputa*^[8] — каза сухо непознатият. — Но исках да питам още нещо... сигурно корабите, пленили „Реконосидо“, са пипнали отлична плячка — *saramba, amigo*, навремето си той беше заловил в Мексиканския залив няколко кораба, които били славно натоварени. Самите ние се изплъзнахме от ръцете му, и то с един товар, който си заслужаваше осемстотинте си хиляди, а всички разправяха, че на борда му имало нечувани богатства.

— Ако е било така — каза младият англичанин, — тогава или пиратът е съумял преди това да ги отнесе и скрие някъде добре, или пък ги е изхвърлил през борда, защото не са намерили почти никакви пари. А това учуди тогава всички.

— И диаманти ли не са намерени? — попита непознатият. — По онова време се говореше в залива много за някакъв кораб, който бил нападат от пирата и носел на борда си значително количество бразилски благородни камъни, предназначени за Португалия.

— Не си спомням да съм чувал подобно нещо — гласеше отговорът. — Не, пляката е била съвсем незначителна. Впрочем „Реконосидо“ е бил малко преди това край южноамериканското крайбрежие с фалшиви документи и много е вероятно там да са прахосали всичко така лесно, както лесно са го и спечелили. Във всеки случай хората, които са ги пленили, са получили повече рани, отколкото долари.

Устните на непознатия потръпнаха, като да се усмихне, но ако от това трябваше да излезе усмивка, то тя замря още в зародиш на суровото му лице и той каза с безразличие:

— Да, да, така става обикновено в подобни случаи. Хора, които имат пред себе си войнишка смърт, а зад гърба си бесило, се бият винаги по-добре от онези, които знаят, че пътят им за отстъпление е свободен, и последното нещо, което си пожелавам, е да се опитам да

взема на абордаж някой докаран до отчаяние пират, въпреки че и аз съм преживявал трудни моменти през живота си и съм отнесъл не една рана.

Междувременно и двамата капитани поръчаха вино и разговорът отново се прехвърли от пиратите към по-близките и актуални събития. Двата моряци заявиха, че и те трябвало да се явят в десет часа на своите кораби, и си тръгнаха.

— И така, довиждане до утре сутринта, кабалерос! — каза по-възрастният от тях, като се изправи и тръгна към вратата заедно със своя другар. — Но сутринта точно в десет съм тук! — И двамата напуснаха пивницата, след като се сбогуваха дружелюбно и почтително със сеньората и дъщеря ѝ и кимнаха приятелски на двете момичета.

Непознатият остана още известно време сам на масата, подпрял с ръка главата си, при което често отправяше поглед към миловидната дъщеря на кръчмарката; на няколко пъти черните му очи я заглеждаха тъй втренчено и мрачно, че сърцето на бедното момиче се сви от страх, то не издържа и напусна стаята. Веднага след това непознатият се приготви да си върви, изправи се, изпразни чашата си, приближи се до тезгяха, за да си плати сметката, и все още някак дълбоко замислен, нахлупи ниско над челото си широкополата филцова шапка.

— Апропо, леличко! — рече той изведнъж, като се обърна отново към възрастната жена. — Сега тук ви наричат сеньора Фостеро, но трябва да се заблуждавам много, ако по-рано не сте имали друго име... но все пак не мога да твърдя със сигурност.

— Моят първи мъж загина в морето каза възрастната жена, като се изчерви леко. Но този път тя не се почувствува така засегната от това „леличко“, защото проявената накрая щедрост от непознатия я бе настроила по-дружелюбно към него.

— А сеньор Фостеро още ли е жив? — продължи той. — Днес нямах удоволствието да се...

— Мъртъв е от много години — каза с въздишка възрастната жена, — но — продължи тя по-бързо — откъде ме познавате и знаете името ми, сеньор?... Все пак не знам...

— О, *carissima*, нима съвсем си забравила един стар познат? — каза мъжът с добродушен упрек в гласа, като поклати глава.

— Не знам — каза достопочтената сеньора пообъркана, като го погледна остро в очите, — лицето ви ми се струва познато, цяла вечер мислих къде ли съм го виждала, но вече нищо не мога да си спомня. Били ли сте някога във Валпарайсо?

— О, разбира се, леличко, и то съм седял дълги, дълги вечери в тази приятна пивница, но дали твоите тефтери за дълговете на клиентите ти нямат по-добра памет, драгоценна?

— Моите тефтери ли? — попита бързо сеньора Фостеро, защото това засегна нейното слабо място. — О, не мисля, че един толкова порядъчен господин може да бъде дълги години в лошата компания на моите длъжници.

Устните на непознатия потрепнаха в ъглите, сякаш щеше да се усмихне, поне къдравата му брада се раздвижи рязко няколко пъти в тази област, но изразът в горната част на лицето му остана все така студен, както досега, и с въздишка и почти комична сериозност той каза:

— Боже мой, леличко, в борбата си с живота един мъж попада понякога в обществото на чудновати хора; ако не бях живял никога в обществото на още по-лоши хора, с удоволствие щях да отговарям пред изповедника си за общуването ми с твоите клиенти — тогава тук се събираше весел, жизнерадостен народец и аз съм сигурен, че всеки от тях е записан в твоята книга за постоянни посетители.

— Да ме пази светата дева! — извика жената, обърна очи към небето и сложи ръка на възглавничката от тлъстина, под която според анатомията трябваше да се намира сърцето ѝ. — Истина е и е цял позор за всички мъже, взети заедно, а особено за някои от тях, че могат лесно да прогуляят малкото имотец на една бедна вдовица, без ни най-малко да ги е еня дали за самата нея ще остане някой залък, след като се е погрижила да има за тях и храна, и напитки в изобилие. Не всички са така честни като вас, кабалеро, та след дълги години да се върнат и да поправят младежките си прегрешения, но как ви е името, сеньор?

— Моето име? — попита непознатият и поглади брадата си, като че ли се замисляше. — Името ми е... но ние ще се срещаме често, леличко, и за тази вечер ще ти задам приятна за разрешаване гатанка — да отгатнеш името ми. Потърси малко из твоя каталог и за да те улесня, ще ти кажа: името, зад което стои добре закръглена сума, е търсеното име. Но сега buenas noches, señoritas^[9]! — и с дружелюбно

махване на ръка, без да се обърне повече, той напусна помещението и къщата и закрачи бавно надолу по тихата улица.

— Ave Maria purissima!^[10] — извика Мануела, която се появи в момента, когато той затваряше вратата зад гърба си. При тези думи тя се прекръсти смирено: — Камък ми падна от сърцето, че този човек си излезе.

— Да, и мен ме беше страх от него — прошепна Марекита, сякаш се опасяваше, че той може да я чуе, — наблюдавах го през цялото време, докато седеше тук; как не се усмихна поне веднъж, да не говорим за това, че не се засмя! Не, лицето му беше каменно и студено като ледовете на Кордилерите, а очите му искряха доста зловещо под смръщените вежди и ужасния черен пластир, който минава през челото му.

— Да не се беше заглеждала толкова дълбоко в очите му, Марекита! — усмихна се младият човек, който също бе станал и се приготвяше да си върви.

— Пресвета дево! — извика момичето, като потрепера и хвърли плах поглед наоколо. — Как можете да кажете такова нещо макар и на шега, дон Едуардо!

— А какво ще каже Хуана, за странния непознат? — обърна се младият англичанин към другото момиче.

— Той е най-ужасното същество, което съм виждала! — извика момичето бързо, почти трескаво. — Погледът му е като на сатана, а лицето му — като че е лежал осем дни в гроба, нека ни пази светата Дева, но никак не ми се вярва да е обикновен човек.

Възрастната жена вече отдавна се бе прибрала в стаята си и умуваше над тефтерите, като се мъчеше да извади на бял свят личността на непознатия от съкровищницата на спомените си, из хаоса от стари имена и цифри. Марекита и Хуана бяха заети с малкото останали посетители, а когато Мануела се отправи към преддверието, Едуард Уилкинсън, или дон Едуардо, както го наричаха познатите му на испански, я последва.

— Лека нощ, Мануелита! — каза ѝ той, като ѝ подаде ръка и погледна в нежните ясни очи с един повече от приятелски поглед.

— Buenas noches, Don Eduardo! — отвърна момичето смутено и се обърна да си върви.

— Нима ще трябва да се разделя тази вечер с Мануела само с тези хладни думи? — замоли се младият човек натъжено и се опита да хване галовно ръката ѝ. Тя я остави за момент в ръцете му, но после пак бавно я изтегли. — Мануела, никаква надежда ли не мога да имам?

— Знаеш много добре, Едуардо, какъв е моят единствен отговор — каза младото момиче сериозно. — Знаеш — продължи тя, изчервявайки се — колко... колко те обичам, но и законът, и майка ми държат на това, че един протестант не бива да се жени за католичка, и ти не можеш да искаш да жертвувам душеспасението си дори и заради тебе.

— Но майка ти е винаги мила към мен, Мануела, а тя нали знае какви надежди тая! Може ли да се държи така, щом е изцяло срещу намеренията ми?

— Майка ми се залъгва с една надежда — каза тъжно младото момиче, — която е напуснала отдавна самата мен. Не, Едуардо! — продължи тя с поомекнал, почти нежен глас. — Нашите пътища се разделят, колкото и да ме боли сърцето. Твоите роднини са вероятно строги протестанти и никога не биха се съгласили някой от рода им да се ожени за католичка дори ако можеха да се примирят с мисълта да приемат в своята среда бедната дъщеря на някаква кръчмарка. Но не е само това, аз самата никога няма да погазя нашите закони и нашата религия дотам, че да пристъпя към олтара с мъж, враждебно настроен към нашата религия, дори и ако твоите духовници нямат нищо против това.

— Но, момиче, кой ти е казал, че съм враждебно настроен към католическата религия? — попита бързо Едуард. — Кой ти е казал, че не я ценя толкова, колкото и нашата религия, или с други думи, че и двете са равностойни за мен?

Младото момиче го гледа известно време учудено с големите си тъмни очи, но след това каза бързо и умолително, като хвана ръката му:

— Не, не, Едуардо, не говори така, забиваш нож дълбоко в сърцето ми, човек трябва да има някаква вяра и ти никога няма да ме докараш дотам да мисля толкова лошо за тебе, дори и сам да се очерниш в моите очи.

— А би ли могла да ме обичаш, ако се откажа от моята вяра и приема твоята, която ти считаш за единствено истинската? — попита

внезапно младият човек съвсем сериозно и я погледна твърдо в очите, пълни със сълзи.

— О, ако го направеше от убеждение! — извика замечтаното момиче бързо и въодушевено. — От все сърце ще благодаря на бога! Но — прибави тя бавно и тъжно — ти би го сторил само заради мен самата, Едуардо! Навярно и тогава свещеникът би казал, че това е богоугодно дело, но на мен винаги ще ми се струва като грях и вече сама не знам дали се лъжа или не.

Младият човек дълго стоя мълчаливо, притиснал ръка о челото си. Най-сетне тихо каза:

— И така ти ми отнемаш всяка надежда, Мануела?

— Не бих искала да направя това и на най-върлия си враг, Едуардо — промълви младото момиче, като се усмихна през сълзи, — а още по-малко на тебе, не, ще се моля, ще се моля най-горещо бог да те просветли и бъди сигурен, Едуардо, че тогава по цялото земно кълбо няма да има по-щастливо същество от бедната Мануела!

С тези думи тя сама му подаде ръката си, а той я пое и притисна пламенно до устните си, след което бързо напусна помещението.

[1] През юли 1810 година в Сантяго избухнало въстание, след което на власт дошла креолската хунта. Свиканият през 1811 г. конгрес приел конституция и обявил премахването на робството. — Б.пр. ↑

[2] *Пеон* (исп.) — слуга, селски ратай. — Б.пр. ↑

[3] *Carisima* (исп.) — скъпа, многообичана. — Б.пр. ↑

[4] *Caramba, amigo!* (исп.) — дявол да го вземе, приятелю! — Б.пр. ↑

[5] *Chiquita* (исп.) — скъпа малка. — Б.пр. ↑

[6] *Val paraiso* (исп.) — райска долина. — Б.пр. ↑

[7] *Bueno!* (исп.) — Добре! — Б.пр. ↑

[8] *Contra gusto no hay disputa* (исп.) — въпрос на вкус. — Б.пр. ↑

[9] *Buenas noches, señoritas* (исп.) — Лека нощ, госпожици! — Б.пр. ↑

[10] *Ave Maria purisima!* (исп.) — Пресвета дево! — Б.пр. ↑

РАЗБИТИЯТ КОРАБ

На следващото утро сеньората седеше сама във все още празното от посетители помещение и държеше в скута си нещата за шев. Обикновено толкова пъргава, сега иглата почиваше в ръцете ѝ и тя гледаше замислено пред себе си — нещо, което беше за нея също така извънредно необичаен случай. Искрено казано, мислите ѝ бяха заети с непознатия. Подпомагана от Мануела, тя почти до полунощ бе преровила от край до край имената и сумите на всички свои стари длъжници, а те наистина никак не бяха малко — чилийци и англичани, французи и немци, американци и италианци и какви ли не още съдбата бе изхвърляла на нейния бряг, но не бе намерила нито един-единствен между тях, който по външност или по количество на сумата да приличаше поне донякъде на странния непознат. Възрастната жена се радваше на отлична памет и в тефтерите ѝ имаше много малко имена, които да не извикват в съзнанието ѝ приблизителната външност на техния собственик. Обаче голямата брада и дългата, ниско спусната над лявата половина на лицето коса не напомняха за нито един от тези образи. Черният пластир, който минаваше от косата чак до носа, закриваше голяма част от малкото останало нескрито от брадата лице. Но най-лошото бе, че при малкото имена, чиито собственици тя наистина изобщо не можеше да си спомни, стояха малки суми от по два или три долара, така че и от тях никой не подходеше на непознатия, нали самият кабалеро ѝ беше казал, че зад неговото име трябва да има солидна сметка. Кой ли, за бога, можеше да бъде този човек?

Докато все още умуваше и мъдруваше над това, вратата се отвори и сърцето ѝ се разтупа, когато в рамката изведнъж застана непознатият, хвърли бегъл поглед из помещението и тъй като нямаше никой друг, се упъти към нея, подаде ѝ ръка и най-дружелюбно и непринудено се осведоми за здравето ѝ.

— А откри ли името ми в паметта си или в твоите положително по-надеждни тефтери? — попита той накрая, след като се бе настанил

на една маса, бе поздравил влязлата Хуана и я бе помолил за бутилка вино. — Как се казвам?

— Сеньор — отвърна жената смутено, — ще трябва вие самият да ми помогнете, защото не мога да си спомня нито вашите черти, нито сметката ви, а иначе тефтерите ми са в безупречен ред.

— *Всичките* ли прелисти, сеньора? — попита непознатият, напълни си чашата и отпи бавно от виното.

— Всички, поне пълните регистри с имена и суми, но наистина не знам...

— А не водиш ли отчет и за онова, което ти дължиш на другите? — попита сега непознатият и поднесе чашата към устните си, така че ръката и чашата закриха цялата му брада. Широкополата филцова шапка, която той още не беше свалил, криеше в сянката си челото му с широкия дълъг пластир и само в тъмните очи, отправени към нея, проблясваше толкова особен хумор и своеобразен пламък, че тя направо усети как я пробожда сърцето, и в първоначалната ѝ уплаха ѝ се стори, че вината бе в неговите очи. Въпреки всичко изговорените от непознатия думи се оказаха по-силни от това впечатление, защото те притиснаха душата ѝ като с воденичен камък. Той бе говорил за онова, което тя дължеше на *другите*, за това се отнасяше в крайна сметка и солидната сума, спомената предната вечер от него! Света дево! Тя наистина не бе и помисляла за *такива* дългове. Дъхът ѝ направо замря от внезапното смайване.

Но преди да може да отговори нещо, в помещението влязоха господата от предната вечер, старият капитан и младият моряк, и тъй като първият от тях увери останалите, че лодката му вече ги очаквала и колкото по-бързо слезели към пристанището, толкова било по-добре, те незабавно напуснаха пивницата.

Човекът, който остана сам в най-мъчително неловко положение, беше сеньора Фостеро, която вече нито за миг не се съмняваше, че някой от нейните „негодни половинки“ е теглил полица на нейно име и сега тя, бедната, измамена и продадена вдовица, ще бъде принудена да я осребри. Но скоро, изглежда, тя взе решение — да не дава нито един-единствен долар от парите си, за да покрива разходите от безпътния, разгулен живот на хора, които само са ѝ вгорчавали дните по време на земното си съществуване, а сега дори и след смъртта си искаха да я измъчват с дълговете си.

— Само да ми дойдеш пак с твоето „леличко“! — извика тя внезапно, след като обичайното ѝ настроение се бе възвърнало. — Ще те науча аз, драги! Ах ти... влечуго такова!

Сеньора Фостеро се бе разлютила здравата и още повече се ядоса за това, че беше пропиляла така позорно цяла вечер да се рови из всичките списъци на длъжниците си — една на всичко отгоре извънредно неприятна и още повече извънредно неблагоприятна работа.

В това време тримата мъже бързо крачеха надолу по една от малките напречни улички, които водеха към морето, и като стигнаха до брега, се качиха в очакващата ги лодка — тъкмо имаше прилив; за няколко минути четири здрави ръце я изведоха в залива и откараха до мястото, където някогашният пиратски кораб, „Реконосидо“, всяващият по-рано такъв ужас, лежеше, изхвърлен върху скалите, печален и оголен, една тъжна картина на отминало величие.

Най-напред се качи капитанът, като се хвана за едно от поставените жезла, които придават устойчивост на вантите; естествено, че навън нямаше спусната въжена стълба, а горе нямаше никой, който да им помогне да се изкачат. Последва го непознатият, и то с нетърпение, което едва смогваше да обуздае. Последен беше нашият млад англичанин.

— Е — каза той, смеейки се, като се прехвърли през фалшборда след непознатия и се отправи към средата на палубата, — за един „сухоземен плъх“, както вчера сам се нарекохте, сеньор, умеете твърде сръчно да се катерите по кораби. — Но непознатият не отговори нищо: той едва ли бе чул забележката, а и да бе доловил думите, едва ли беше разбрал смисъла им. С особен и зловец израз погледът му бързо обходи палубата на малкия изящен кораб, той се отдели от мъжете и се отправи бързо към задната палуба, от която гледа далеч над водата цяла минута.

Когато се завърна, погледът му беше пак така спокоен и студен, както преди, но лицето му бе станало мъртвешки бледо и оглеждайки изпитателно цялата конструкция на малката шхуна, той каза:

— Жалко, че малкият нещастен кораб е намерил тук такъв край. Трябва да е бил великолепен ветроход и положително щеше да донесе на собствениците си още много пари, ако го използваха за почтени цели.

— Да, това е бързоходен модел — увери ги старият капитан самодоволно, — казват, че е строен от янките, наистина такелажът му беше изцяло американски, а американците са все още недостигнати в уменията си да строят такива шхуни. Но що се касае до понататъшното използване на кораба, може би все пак така е по-добре; лично аз признавам искрено, че не бих желал да изляза в морето с кораб, използван за *такива* цели като „Реконосидо“ и на чийто борд са били извършени толкова ужасни жестокости, каквито е описвал страшният капитан на същия кораб, самият Тенарес.

— Ами — обади се непознатият, — станалото станало, а безжизненият материал лесно може да бъде преработен както в разпятие, така и в кама. От всички, които биха излезли в морето с шхуната, може би никой няма да си спомня за онова, което се е случило на борда ѝ.

— Тогава може би самият кораб да им го напомни! — усмихна се малко загадъчно старият човек. — Хората си шепнат най-различни странни истории за него.

— Наистина ли? — попита бързо непознатият. — А какви са тези истории, ако мога да попитам?

— О, суеверия — каза старият човек леко смутен, — самият аз не вярвам на нито една дума, но хората с удоволствие все приказват и одумват нещо. Така например разправят, че на годишнината от пленяването на шхуната... чакайте малко... това беше на... триста дяволи, това се пада тези дни — на осми август през нощта страшният Тенарес щял пак да посети стария си кораб между дванайсет и един часа. Моряци, които са се връщали с лодките си късно вечерта от погребение — защото както знаете, сеньор, тук всички трупове трябва да бъдат погребани в полунощ, — са готови да се закълнат, че са го видели да стои на палубата с бледо лице, покрито с рани. Дали е вярно или не, все едно, но на мен ми се струва, че в целия град няма да намерите нито един човек, който може да бъде принуден да прекара самичък нощта на осми срещу девети на борда на „Реконосидо“ дори и срещу истинските перуански съкровища.

— При това най-страшното е — засмя се младият човек, — че го били виждали не само веднъж, а всяка година досега; през първите две години този слух предизвиква голяма сензация. Но тъй като призракът се ограничавал единствено с това да стои на палубата и да гледа

морето, никой не му обърна повече внимание и ми се струва дори, че през последната година той не се и появи.

— Моля за извинение — отвърна му старият моряк, — но през последната година са го видели хората от моя собствен кораб. Тъкмо беше умрял готвачът ми и като минавали оттам с лодката няколко минути след полунощ, видели, че всичко било все още тихо и тъмно на стария кораб; моят кърмчия нарочно насочил лодата малко по-наблизо. Но когато се връщали, а това било може би след един час, понеже готвачът беше тежък човек и много бавно се изкачвали с него по стръмнината към гробището, те забелязали светлина на борда.

— Светлина? — повтори бързо непознатият.

— Да, светлина — потвърди старият моряк, — но не някоя обикновена светлина като от лампа или от фенер, които дават жълто или червеникаво отражение, а по-скоро като светлина от сиянието на медузите в морето или като огъня на света Елма^[1], бледа и студена светлина. Моят кърмчия, юначага със смело сърце, който не се бои и от дявола, поискал да се отпрати директно към шхуната и да се качи на борда или поне да види дали някъде няма завързана лодка. Обаче, мили боже, струва ми се, че и да беше обещал на всеки от хората си по сто долара, пак не биха гребали в тази посока, защото край мачтата, която по онова време се издигаше на мястото си, те могли ясно да различат бледа човешка фигура; един от моряците се кълнеше във всичко, което му беше свято, че видял как бледата фигура протегнала към тях ръка. Наистина, че моят кърмчия не видял подобно нещо, но ме увери, че видял човешката фигура или поне му се е сторило, че я вижда.

Непознатият бе изслушал този разказ с най-напрегнато внимание, като при това наблюдаваше особено изпитателно лицата на двамата си придружители, за да прочете в тях какви бяха техните собствени възгледи по този въпрос. Впрочем колкото и да твърдеше капитанът, че всичко това било за него разюздано суеверие на хората, все пак му личеше ясно, че ни най-малко не се съмнява в реалността на едно такова привидение, докато младият, далеч по-образован моряк с мъка и положително от учтивост към по-възрастния човек едва сдържаше подигравките си.

— А какво се разправя в града за тази история? — обърна се най-сетне непознатият към англичанина.

— Не се говори много — гласеше явно уклончивият отговор, — въпреки това сега тези развалини са известни под името „шхуната на призрака“ или „корабът на духовете“. При многобройните кървави злодеяния, извършени на този борд, е твърде естествено хората да се опитват в известна степен да ги свързват твърде лесно с появата на някакви видения отмъстителни. Но няма ли да слезем за малко в каютата? Аз самият не съм бил още долу.

— Само че там цари голям безпорядък — каза старият капитан и изпълнявайки желанието им тръгна напред, защото все пак тук той беше домакин. — Вече съм извадил различни полици и чекмеджета, а на борда нямам дори бутилка вино, за да я предложа на господата.

Но, изглежда, двамата мъже изобщо не чува извиненията му, защото в момента всеки от тях беше твърде зает със своите собствени мисли. Когато заслизаха към каютата по тясната стълба, обезопасена с елегантен бронзов парапет, те бяха посрещнати от извънредно приятния мирис на сандалово дърво. И наистина подпорите на вътрешните помещения бяха направени от това скъпоценно дърво; широки дървесни плоскости от махагон покриваха средната част на стените, а по краищата им имаше изкусни инкрустации от слонова кост и седеф. Явно можеше да се вярва на капитана, когато твърдеше, че само каютата на малкия кораб струвала повече, отколкото бил платил за цялата шхуна заедно с такелажа и веригите. Впрочем тук долу всичко изглеждаше променено твърде малко; работниците се бяха занимавали само с едната стена, бяха извадили две полици и тъкмо сега, както каза старият капитан, се намирали с тях на борда на неговата собствена шхуна, за да ги поставят. Този следобед щели да продължат тук работата си и без прекъсване щели да разглобят цялата каюта.

Непознатият изглеждаше странно развълнуван, лицето му беше придобило буквално пепелив цвят и той се видя принуден да седне на канапето, някога облечено въз великолепно кадифе, но вече силно повредено.

— За бога, сеньор, не сте добре! — извика младият човек, който първи забеляза движението му. — Приличате повече на труп, отколкото на жив човек — какво ви е?

— Ох... нищо... нищо! — успокои го непознатият. В последно време това ми се случва няколко пъти... струва ми се, че е от силната

миризма на сандаловото дърво, а може би е и от вълнението, да стъпиш на кораб като този... о, сеньор капитано... не се ли намира на борда нито капка вода?

— Вероятно има — каза бързо старият човек, който също се изплаши от вида на непознатия. — Дърводелците държат тук в едно малко шкафче фаянсов съд... ах! Тук има и едно шише *agardieute*, една капка от него ще ви подействува по-добре от цяла кофа вода. — Той бързо напълни чаша с огненото питие и я подаде на болния, които я изпразни на един дъх, после скочи и няколко пъти премери с припрени крачки каютата. През това време държеше дясната си ръка здраво притисната към очите и когато най-сетне я свали, отново се показва предишното му свършено спокойно, студено, почти безразлично лице.

— Е, по-добре ли сте сега, сеньор? — попита старият капитан.

— Съвсем добре — отвърна му той приятелски, — само съжалявам, че ви създадох грижи и ви изплаших, ще трябва все пак да се обърна за съвет към някой лекар, защото в последно време имах подобни пристъпи по-често, отколкото ми е приятно.

— Ха, какво ли ще ви помогне лекарят? — засмя се старият. — Това се случва понякога със силните натури, но винаги им минава; някой ден в мозъка на човека се поразхлабва някое въже, изглежда, се скъсва някоя тънка нишка, когато стои твърде дълго обтегната; но винаги се свързва пак самичка и при първото опъване на ветрилата всичко се оправя... — Да, жалко — каза той, като сам прекъсна мисълта си и се приближи до непознатия, който се беше спрял пред една от махагоновите плоскости със скръстени ръце и както изглеждаше, бе втренчил внимателно погледа си в едно повредено място, — ... сигурно тук някога е бил нанесен удар с брадва или подобен предмет; най-лошото е, че сега не мога да намеря нито едно парче от това дърво във Валпарайсо, за да го поправа, както трябва; не искам да го изкърпам с друго дърво и, изглежда, ще се наложи това място да си остане така, докато ми се предложи по-добра възможност.

Точно до една от колоните от сандалово дърво бе нанесен силен удар като че с някое широко длето или може би, както каза и капитанът, с брадва, която бе проникнала надълбоко в дървото, и то така, че бе засегнала и колоната, и махагоновата плоскост, а

същевременно беше разсякла и един от обкръжаващите махагона венци от слонова кост и седеф.

— Кой знае какво ужасно престъпление е извършено тук — каза младият човек, след като разгледа мястото и се извърна, потръпвайки, — но устата, която би могла да ни даде сведения, е била затворена завинаги... убиецът и неговата жертва спят заедно в дълбините. Какво мислите, сеньор, какво може да се е случило тук?

— Кой?... Аз? — попита той бързо, — ... о... о, фатално място, което сигурно пак може да бъде поправено, в предната част на кораба трябва да има парче сандалово дърво... о, извинете — прекъсна се той веднага и кръвта нахлу в лицето му, като че се беше засрамил, — ... в този момент наистина си бях представил, че се намирам на борда на същото малко корабче, с което пристигнах вчера тук. Ако не се лъжа, моряците имаха там парче сандалово дърво и може би ще можете да го получите от тях, капитане.

— Така ли? О, би ми било много приятно — отвърна той.

— Как се казваше корабът?

— „Албатрос“ от Таити... но може би са го продали вече тук. И така искате да демонтирате всичко от каютата? Да извадите и пренесете всичко във вашата каюта?

— Да, и ще стане превъзходно, защото размерите са почти същите; необходимо е само да поставя долу една черна летва, широка два цола, и каютата ми ще стане приблизително също толкова висока.

— Изглежда, че тук под капака водят надолу стъпала — обади се непознатият равнодушно, като посочи към малка месингова халка, забита в пода.

— Да — каза капитанът, като отвори капака, защото масата, която стоеше над него, беше изнесена, — изглежда, по-рано тук е имало нещо като склад за хранителни продукти.

— Какво голямо помещение! — каза непознатият и скочи долу.

— Да, и са използвали забележително дебели греди, които да носят лекия под на каютата — каза старият, — дори и под оръдейната палуба на някой линеен кораб няма да са по-дебели, а иначе цялата шхуна не е построена така несъразмерно здраво. Изобщо тези греди ми направиха вече впечатление, тъй като съвсем не продължават напред и следователно не могат да допринесат ни най-малко за здравината на цялата шхуна; изглеждат ми поставени значително по-

късно, отколкото е бил строен целият кораб. Личи си по дървото. Самата шхуна е скована от американски дървета, а тези греди — ето, виждате ли, където е паднала боята, това е, изглежда, от онзи вид кедрово дърво, което можете да намерите в голямо количество в Сингапур. Казах вече и на дърводелците да извадят гредите тези дни, сетне ще ги накарам да ги разрежат на дъски; от тях ще станат великолепни врати, защото дървесината не е много тежка, леко се обработва и въпреки това е здрава.

Долу непознатият направи приведен няколко крачки и бавно опипа едната страна с ръката си, като че търсеше нещо. После се върна, изкачи се и каза равнодушно:

— Да, струва ми се, че това дърво е превъзходно за тази цел. Но мисля, че ви отнехме твърде много време, сеньор, и навярно би било уместно да се отправим към сушата.

— Все пак много би ми се искало да огледам долната палуба — обади се младият човек, — искам да кажа, ако не ви задържам вас двамата твърде дълго.

— Шхуната няма долна палуба — отвърна му капитанът, — силата ѝ се е състояла всъщност само в две дълги, много тежки въртящи се оръдия, които са били монтирани на палубата. Трябва да са били много майсторски изработени, но заедно с всички принадлежни муниции те положително са били взети от военните кораби. Както ми разказаха, името „Реконосидо“ стояла на тях и до ден-дневен.

Тримата мъже походиха още известно време по палубата и огледаха съоръженията на пиратския кораб, доколкото бе останало нещо от тях при това състояние на кораба, след което загребаха обратно към сушата; там се разделиха, като оставиха лодката с моряците на брега.

— Антонио — каза един от моряците, когато отново отблъснаха лодката и бавно я насочиха към корабостроителницата, за да не остане на сухо при предстоящото настъпване на отлива, — виждал съм някъде този човек.

— Кой човек? — попита Антонио. — Лейтенанта ли? Ами сигурно, можеш да го видиш по два пъти на ден при дебелията вдовица, стига да имаш желание и пари да пийнеш нещо.

— Не, нямам пред вид него — промърмори първият моряк, като поклати глава, — а онзи чернокосия, с големия пластир на челото...

сарајо! Цяла сутрин ми се върти в главата, откак се е качил в лодката... и не е свързано с нещо добро... diablo^[2], ама че бледо и мрачно лице има този приятел, хич не ми се ще да го срещна самичък вечерно време из планините!

— А той от дълго време ли е във Валпарайсо? — попита Антонио.

— Не знам — промърмори другият под носа си все още замислен, — днес го видях тук за първи път, то трябва пак да се поразровя из паметта си да видя дали няма да го открия все пак някъде сврян из ъглите ѝ. Не може да се каже, че лицето му е толкова обикновено, та да бъде така скоро забравено.

— Ами — каза Антонио, — скитал си може би шест-седем години по различни военни кораби, а там човек вижда какви ли не лица... сигурно си присъствувал и на онази история с Тенарес... по дяволите, как ми се иска старият веднъж завинаги да разглоби този пиратски сандък, защото това гребане насам-натам ми омръзна страшно много.

Неговият другар не му отговори, мислите му бяха твърде много заети — ликът на непознатия витаеше в главата му и когато най-сетне стигнаха сушата и завързаха лодката за един от коловете, той се заизкачва нагоре по брега, като непрекъснато се почесваше зад ухото. Горестна седна на една купчина дърва, потъна в мислите си и зачака връщането на своя капитан.

[1] *Огънят на света Елма* — бледо електрическо сияние по корабните мачти. — Б.пр. ↑

[2] *Diablo* (исп.) — по дяволите! — Б.пр. ↑

ТРЕВОГАТА

Дните на шести, седми и осми август изминаха, без нашите познати от предишните глави да се срещнат отново. Междувременно работите на борда на изоставения кораб се вършеха колкото се може по-бързо и тъй като хората рядко успяваха същата вечер да пренесат на борда на другия кораб извадения твърде скъпоценен материал, те обикновено оставаха да спят на „Реконосидо“. Четиримата не можеха да бъдат уплашени толкова лесно от един призрак. Все пак не им се искаше да слизат във вътрешните помещения и затова бяха предпочели да издигнат на палубата нещо като палатка, в която можеха да спят великолепно, защото въпреки настъпването на дъждовния период нощите бяха топли и сухи.

Но на 8 август — ден, много добре познат на всички — те направиха така, че приключиха напълно работата си до вечерта, прибраха си вещите и слязоха на сушата. Старият капитан имаше пълно право, на никого от тях не би хрумвало да прекара тази нощ на пиратския кораб и за десеторно, дори за петдесеторно по-голямо възнаграждение. Освен това всичко, което оставиха, с изключение на инструментите си, бе здраво закрепено и заситено; но дори и по палубата да бяха свободно разхвърляни съкровища, тази вечер и най-дръзките крадци на Валпарайсо щяха да потиснат апетита си.

Вечерта на осми в пивницата на сенъора Фостеро отново се бе събрал същият кръг от посетители, обслужвани от приветливите момичета. Поне старият капитан и нашият млад приятел бяха седнали на познатата ни маса, недалеч от обичайното място на „леличката“, и тъй като случайно и двамата бяха служебно възпрепятствувани да се появят предишните вечери, беше доста обяснимо, че разговорът им скоро се насочи към непознатия, присъединил се към тях през последната заедно прекарана вечер в пивницата.

— Идвал ли е оттогава пак, сенъора? — обърна се младият човек към възрастната жена, след като всички го бяха уверили, че изобщо не са го виждали.

— Не, сеньори! — гласеше резкият отговор. — И никак няма да съжалявам, ако не видя мрачните му очи никога вече през живота си.

— Ха, ха, леличко — засмя се старият капитан, — какво се е случило? Не спомена ли той, че името му още стояло в списъците на длъжниците ти, не го ли намери?

— Страхувам се, страхувам се, че фигурира и в списъците за други дългове — промърмори старата жена, всъщност ядосана, че не може да отговори нищо определено; но беше твърдо решила да не говори нищо хубаво за човек, който, както бе сигурно в този случай, искаше да измъкне от нея пари.

— Странен чудак! — обади се капитанът. — А знаете ли какво твърди един от моите хора, моряк, който дълги години е служил на военни кораби и е участвувал също в акцията срещу Тенарес? Казва, че е виждал вече това лице тъкмо на борда на „Реконосидо“ и че бил един от предводителите на пиратите. Но това е невъзможно, понеже нито един-единствен човек от целия им екипаж не достигна сушата; онези, които не бяха съсечени или не скочиха зад борда, умряха по реите.

— Капитане — каза сега младият човек, комуто изглежда, при тази забележка светкавично мина през главата една мисъл, — в крайна сметка вашият човек има право. Спомняте ли си как този иначе толкова студен и мрачен хубостник преbledня като мъртвец, когато стъпихме на шхуната? А няма ли връзка с това в крайна сметка и туй, дето отмаля в каютата?

— Не, друго е забележително — засмя се капитанът, — спомняте ли си, дон Едуардо, че той спомена за някакво парче сандалово дърво, което се намирало в предната част на кораба?

— Да, в предната бронирана кула на „Албатрос“ с който е пристигнал от Таити.

— Но на „Албатрос“ нямаше сандалово дърво — продължи бързо старият, — наредих още същия следобед да ме откарат с лодката до „Албатрос“, но там нито един човек не беше чувал нещо за сандалово дърво, а също потвърдиха, че не са имали такова нещо по време на цялото си пътуване.

— А не се ли осведомихте там за името, за произхода на този човек, който бил пристигнал с тях? — попита веднага сеньората.

— Разбира се, че разпитах — засмя се старият, — можеш да бъдеш сигурна в това, леличко, но без особен успех. Качил се като

пътник от Папеете за Валпарайсо, и то с напълно редовен паспорт, като някой си сеньор Олварес от Манила, заплатил си пътуването със златни монети и през цялото време се държал напълно спокойно и прилично.

— А откъде ли е тази рана на челото му? — попита младият офицер.

— Това, изглежда, е единственото, което е направило впечатление на хората от „Албатрос“ — отвърна старият, — понеже той е имал вече пластира на челото си, когато се качил на борда, а те са пътували четири седмици. Дявол знае какво има отдолу.

— Олварес... Олварес... — повтори старата жена под носа си, като поклащаше глава, — познавам един, двама, трима Олварес, но никой от тях не прилича на него... само дано това е истинското му име... и имал редовен паспорт?

— Напълно редовен — увери я капитанът, — но аз съвсем се отклоних от онова, което исках да разкажа в началото. И така на „Албатрос“ нямаше сандалово дърво, но къде мислите, намерих сандалово дърво? В носовата част на „Реконосидо“!

— Caramba! — тихо каза младият човек и погледна капитана изненадано и изпитателно.

— Добре, ама не разбирам — намеси се един от седящите наблизо — какво толкова особено виждате в това, че на „Реконосидо“ се търкаляло някакво парче сандалово дърво.

— Не проумявате ли? — извика старият и удари по масата с юмрук. — Това е, да го вземем от най-невинната страна, едно извънредно чудновато съвпадение, понеже вие не знаете...

Тук те бяха прекъснати от отварянето на вратата, през която бързо влезе висок строен мъж с тъмни мустаци и дебела синя моряшка куртка, закопчана догоре. Огледа се изпитателно из помещението и щом погледът му падна на дон Едуардо, се приближи към него.

Англичанинът веднага стана от стола си, като се изчерви леко, но току-що влезлият човек му махна приятелски с ръка да остане седнал, поздрави почтително първо жените, а после и посетителите, седящи на масата на дон Едуардо, придърпа един свободен стол до младия човек и му пошушна няколко думи на ухото. Той му отвърна също така тихо, по все пак седящият до него капитан успя да чуе следните думи:

— Не, и както научих, от три вечери не е... странно... тъкмо говорехме за него, а както изглежда по някои неща, стават странни съвпадения.

— Тогава може би ще мога да се обърна към другите господа — каза новодошлият на малко по-висок глас, но все пак така, че останалите посетители по другите маси можеха да го чуят много трудно. Обаче сеньора Фостеро се погрижи да не бъде от последните. — Господа, знаете, че тук пребивава от няколко дни един непознат, или по-точно е бил видян тук преди три дни, защото оттогава следите му изглежда напълно изчезнали. Лесно се различава по големия черен пластир на челото му. Може ли някой от вас да даде по-големи подробности за него?

— Сеньор капитано! — обади се старият капитан, поклащайки глава, понеже новодошлият беше капитан на чилийската фрегата „Нуестра Сеньора“. — Тъкмо сега мъдрувахме за този човек, макар и никой от нас, както изглежда, да не е в състояние да съобщи някакви подробности за него. Но съм твърдо убеден, че в него се крие нещо недобро. Тъкмо когато влязохте, бяхме започнали да го свързваме по някои неща със стария „Реконосидо“.

— Ха, тогава мислите ни съвпадат! — извика бързо капитанът. — Както ми казаха, видели са в лодка сеньор Уилкинсън заедно с един друг господни и непознатия да отиват към пиратския кораба затова дойдох тук, да поразпитам по-подробно господата. Предполагах, че ще заваря на това място моя млад приятел — прибави той с дружелюбен поглед към Уилкинсън, който накара кръвта да нахлуе в главата му и даде повод на кръчмарката да заклати глава недоволно и многозначително. — Ето защо засега под печата на строгата тайна ще ви кажа откровено причината, която ми даде този повод. Но може би ще е по-добре да отидем в друго помещение, защото тук — той сниши гласа си — ... има твърде много уши, желаещи да чуят неща, които е по-добре за момента да не се превръщат в новината на деня за целия град.

— Сеньора Фостеро ще ни предостави за трийсетина минути малката задна стая — каза старият капитан с приятелски поглед към нея и старата жена, колкото и голямо да бе неудоволствието ѝ, че този разговор щеше да стане далеч от нея, трябваше волю-неволю да изпълни това желание. Скоро в малката ъглова стаичка бяха донесени

свещи и вино; тя беше украсена с едно разпятие и икони, които ѝ придаваха по-скоро вид на параклис, отколкото на обитавана стая; това обаче не ѝ пречеше да играе ролята на будоар на достопочтената възрастна жена.

Сеньората искаше да остане в стаята, за да се грижи, както каза тя, да не им липсва нищо, но тримата господа не проявиха желание да я обременяват повече, след което тя вече нямаше никакъв повод да дари ушите си с положително невинното удоволствие да научи нещо лошо за мъжа, за когото не без основателно подозрение мислеше, че има намерение да я изнуди да му даде пари.

Старият моряк разказа колкото можеше по-накратко на капитана на „Нуестра Сеньора“ онова, което знаеше за непознатия, и основанията за своите подозрения, а младият офицер го запозна с поведението на този странен мрачен човек, което му бе направило силно впечатление. Капитанът го изслуша мълчаливо, без да пророни нито дума; но след като чу всичко, каквото двамата мъже можеха да му съобщят, той проговори с тих глас, като преди това хвърли предпазлив поглед към вратата да не би някой да ги подслушва. (А тази предпазливост съвсем не беше излишна, защото отвън леличката си бе изподрала ухото от притискане към вратата, за да чуе какво се говори вътре.)

— Сеньори, след всичко, което ми казахте, и като се има предвид онова, което при други обстоятелства би изглеждало незначително, за мен вече няма ни най-малко съмнение, че непознатият не е никой друг, освен всяващият ужас Тенарес, считан за мъртъв през последните години.

— Тенарес! — извика капитанът изплашен, а младият човек кимна с глава в знак на съгласие.

— По-тихо, сеньор! — зашепна капитанът. — Наистина стените нямат уши, но ги има сеньора Фостеро, а аз и е се съмнявам нито за миг, че в момента тя ги употребява по най-добрия възможен начин. Слуховете, които се носят за смъртта на Тенарес през последните години, са твърде неясни — едни твърдят, че се бил застрелял сам, други, че скочил зад борда. Доколкото знаем, трупът му никога не се намери, а ние тримата сме запознати твърде добре с морето, за да знаем, че е възможно някой да издържи известно време в морето, плувайки, след което не е изключено да бъде спасен от случайно

минаващ кораб. Освен това онази битка се разрази в близост до малка група коралови рифове, където не растяха никакви палми и бяха необитаеми и съвсем пусти, но на които или пък в довлечените край тях морски водорасли много лесно може да се е скрил някой пират, въпреки че тогава много старателно претърсихме всичко. Във всеки случай това никак не е невъзможно. Тук в града има две лица, които твърдят със сигурност, че са го разпознали. И двамата са били по-рано моряци на „Сан Антонио“, на който имах тогава честта да бъда капитан. Единият от тях служи сега при вас, сеньор, а другият е инвалид оттогава и сега също живее тук, в града. Именно първият от тях е превозил непознатия до борда на „Реконосидо“ и твърди, че си спомня много добре да го е видял сред пиратите по време на битката. Важен свидетел обаче е другият, който е бил ранен от самия Тенарес, след което е изгубил дясната си ръка. Той е готов да се закълне във всичко най-свято, че преди няколко дни го е срещнал случайно в града. Този човек се яви веднага при мен и ме увери, че просто се вкаменил от ужас, защото в първия момент, естествено, помислил, че вижда пред себе си духа на убития пират; нали ви е известна вече легендата за призрака на пиратския кораб. Но Тенарес, изглежда, твърде много е бил зает със собствените си мисли, за да го забележи — струва ми се, че тъкмо тогава се е връщал от посещението си на своята стара шхуна, и бързо влязъл в една от улиците, които водят нагоре към планината. А човекът, след като се посъзвел, започнал да обмисля работата и се оказал достатъчно разумен да ме посети веднага и да ми съобщи каквото беше видял. Аз самият познавам Тенарес много добре и мога да разчитам на собствената си преценка, ако някога застана очи в очи с него. Онзи моряк е бил твърде близо до него и има достатъчно причини да си го спомня много добре. Освен това възможността да се появи не може да бъде отречена и след като съпоставя всичко това с посещението на „Реконосидо“ и поведението на непознатия, сам започвам да вярвам, че този опасен човек е жив и е отново тук, в нашия град.

— Но с каква цел би могъл да се върне тук, сред неприятелите си? — попита старият капитан, поклащайки глава. — Тази работа ми се струва все още твърде невероятна. Да не би пък шхуната, с която е пристигнал, да е негова и да преследва тъмни цели?

— Не — каза капитанът на военния кораб, — естествено, че това беше и моето първо предположение, и затова проведохме най-строги разследвания. Но документите на кораба са в безупречен ред и просто няма за какво да се заловим. Не, изглежда, Тенарес е пристигнал от Таити сам като обикновен пътник, това е сигурно, за нас остава все още загадка само това „защо“?

— Която може би ще мога да разреша! — извика веднага младият офицер, който бе седял известно време мълчаливо, подпрял глава на дланите си.

— Спомняте ли си, че онази вечер ни питаше особено настоятелно дали на борда на „Реконосидо“ са намерени много пари и бразилски диаманти?

— Това ще е! — извика капитанът на „Нуестра Сеньора“. — В такъв случай вече няма съмнение, че той има още някакво тайно скривалище на борда, което въпреки най-грижливото ни претърсване, не сме открили. Дошъл е да спаси плячката си. Но къде е бил през тези дълги години, защо не е дошъл по-рано?

— Не знам — каза старият капитан, — но ако наистина се е върнал за това, в което вече вярвам и аз, плячката му трябва да е скрита в малкото помещение под каютата, през което минават двете дебели греди. Той скочи долу да огледа това място и, после веднага поиска да се върне на брега — нищо повече не го интересуваше. Да, сега си спомням много добре, че по едно време пожела да остане отзад на палубата, докато ние двамата се отправихме към предната ѝ част. Но, разбира се, че тогава не си помислих нищо особено и това изобщо не ми направи впечатление. А какво ще правим сега? Къде ли е този дявол и дали ще се появи отново?

— *Por vida mia*^[1]! — извика капитанът. — Да знаех по-рано, че този сеньор се е отбивал онази вечер насам. А сега в крайна сметка той е свършил тук каквото е искал, без някой да е заподозрял каквото и да било, и отдавна е офейкал надалеч. Но по суша не е могъл да избяга, а в тези дни е отплавал само един-единствен кораб — за Рио де Жанейро.

— През това време той не е могъл да отиде на „Реконосидо“ — каза старият капитан, — дърводелците бяха там денонощно, а дори и да са се отдалечавали през деня за няколко часа, той едва ли е рискувал да се качи на борда. Знаем също със сигурност, че са преспивали на

палубата, защото трябваше да им дам едно старо платно, та да си направят от него палатка. Не им се искаше да спят под палубата.

— Какъв е този шум отгатък? — попита капитанът на „Нуестра Сеньора“, като наостри уши, щом до тях достигнаха неясни припрени гласове откъм близкото помещение на пивницата.

— О, нищо — каза старият, — това са неколцина, на които виното се е качило в главите... но ние самите седим на сухо. — Той взе оставената на масата камбанка и позвъни. — Изобщо необходимо е да вземем някакво решение — продължи той след това — и на мен ми се струва, че най-доброто би било да поставим на борда постоянна вахта, докато се убедим, че там няма нищо повече за отмъкване, или докато спипаме този господин. Саганба, капитане, ако открием някое скрито съкровище, тази покупка ще е направо щастлива за мене!

— Но най-напред от него ще трябва да се приспадат сумите като награда за залавянето му! — усмихна се другият. — Но за бога, нека не слагаме тигана на огъня, докато рибата е все още в морето... о, сеньорита, какъв беше този шум отгатък преди малко, наредил съм на неколцина от моите хора да се явят тук, но се надявам, че не са направили някоя поразия!

— Не, сеньор капитане — усмихна се младото момиче, — това е пак старият разговор за кораба на призрака — нали знаете.

— За „Реконосидо“? — извика старият, като скочи от мястото си. — Саганба, каква дата сме днес?

— Осми, а никой от нас не се сети за това! — каза младият офицер, като също тъй бързо се изправи. — Но какво е станало с шхуната, Марекита?

— О, нищо, дон Едуардо! — засмя се хубавото момиче. — Един моряк влезе преди малко и се закле с хиляди клетви, че на стария пиратски кораб отново имало призраци. Казва, че бил видял на борда светлина и някаква фигура... нали знаете, днес е годишнината и това са все старите приказки.

— Сеньори, струва ми се, че този път тук има нещо повече от празни приказки! — извика капитанът на „Нуестра Сеньора“, като скочи и грабна шапката си. — Ще ни извините, сеньорита, но ние трябва да вървим... по дяволите, призракът... днес наистина е годишнината... но призракът се е появил рано, едва ли има единайсет часа.

— Няма още, сеньор — каза младият офицер, — но какви са заповедите ви?

— Твърде прости — гласеше бързият, решителен отговор. — Сеньор, мислите ли, че вашите дърводелци ще останат на борда на шхуната през тази нощ, която има толкова лоша слава из целия град?

— Дърводелците ли? — засмя се старият капитан. — Няма да останат дори да обещава на всеки от тях по един златен трион — не, абсолютно съм сигурен, че са на брега, само не мога да разбера как не ми мина това нещо през ума по-рано.

— Добре — каза капитанът, — тогава вече няма съмнение, че Тенарес, на когото, както ми казахте, сте разправили цялата история, ще се опита тази нощ като единствено подходяща да изпълни онова, което си е намислил. Но за щастие съм подготвен: моите две лодки са на пристана с достатъчно екипаж; с тях мога да стигна до пиратския кораб за десет минути, преди това по уговорен знак ще бъде съобщено на екипажа на моя кораб какво да направи и оттам могат да ни дойдат на помощ четири лодки с бързина, каквато им позволяват греблата. Навън от залива няма да може да прехвъркне и пиле, а камо ли да излезе лодка, но има опасност пиратът да ни избяга на сушата, щом разбере, че е преследван. Не се съмнявам нито за миг, че ще се отпрати най-напред насам. Ако имаме на разположение достатъчно време, за да се приближат насам лодките от „Нуестра Сеньора“, тогава всякакъв опит за бягство ще му бъде отрязан. Аз пък ще се движа с една лодка от брега до пиратската шхуна и обратно, ако не го срещнем още на отиване, което обаче не ми се вярва.

— А какво ще кажете, сеньор — попита младият офицер, — ако тръгна аз с моята лодка, намира се до първите къщи, точно в посоката, която би избрал той, ако реши да слезе на този бряг?

— О, приемам безусловно, щом имате тук лодка и искате да участвувате доброволно! — извика капитанът. — Наистина дълг на всеки честен моряк е да помогне при унищожаването на този кървав пират, а сигурно ще минат цели пет минути, преди да пристигна с моята лодка; вашата напълно готова ли е?

— Наредих да изнесат греблата на сушата, след две минути ще бъдем вече на път.

— Вуено, а вие, капитане?

— И моята лодка е тук — каза старият, — заедно с дон Едуардо ще му отрежем пътя за отстъпление към сушата, ако нямате нищо против, разбира се.

— Напълно съм съгласен. И така довиждане, господа, и помнете, че за мен е много важно да заловя, този дявол жив; той уби двама от моите братя по най-зверски начин, клал е жени и деца само за да премахне всякакви свидетели, и затова, кълна се в името на бога, не е заслужил войнишка смърт! Но нека се заловим на работа!

Сеньор Олинда, капитанът на „Нуестра Сеньора“, излезе бързо от пивницата, докато другият капитан, се затича заедно с моряците си надолу към пристана, а Едуард Уилкинсън накара да съобщят на хората му, намиращи се в една съседна къща, да го чакат тук и забърза към жилището си през няколко къщи да си вземе pistolетите. Върна се след няколко минути, изпрати бързо хората си надолу към брега и се забави само за миг, защото искаше, ако бе възможно, да се сбoguва с Мануела. Разбира се, че междувременно тревогата се бе разпространила сред всички посетители и те бяха последвали вкупом капитан Олинда. А той, едва достигнал брега, нареди да изстрелят две сини ракети, на които един кораб от пристанището отговори след половин минута. Къщата на сеньора Фостеро се бе опразнила напълно. На младия човек не се наложи да чака дълго любимата си, защото и тя самата, изглежда, бе изчаквала този миг; тя пристъпи бързо към него и като сложи сама ръката си в неговата, каза:

— Едуардо, днес през целия ден ми е било, ах, толкова тежко на сърцето! Имах предчувствието за някакво нещастие, но не можех да го определя по-точно... но сега вече знам... отиваш към опасност, която е по-голяма, отколкото предполагаш.

— Дори и да ми струва живота, Мануела, пак бих тръгнал с удоволствие, защото сега забелязвам, че това не ти е безразлично! — извика младият човек и целуна ръката ѝ с блеснали от радост очи.

— Оо, не говори така — помоли момичето, — това означава да предизвикваш бога, а ти още не си подготвен да се появиш пред съдническия му трон.

— Не се страхувай за мен, скъпо мое сърце — прошепна сега той, като я притисна пламенно до гърдите си, — тревожиш се за цялата работа повече, отколкото си заслужава; трябва само да заловим един-единствен престъпник, който досега се е укривал от правосъдието, а

ние сме достатъчно на брой, за да пленим и цял кораб — и така лека нощ, скъпа моя Мануела, и нека бог те утеши!

Той притисна бързо уста към бледите, студени и покорни устни, изскочи навън и се отправи към лодката си, а Мануела се хвърли на земята пред разпятието, започна да се моли горещо и най-сетне болката ѝ намери облекчение в сълзите. Но страхът остана загнезден в сърцето ѝ — с трескаво напрежение тя се вслушваше и в най-малкия шум, идващ откъм улицата.

[1] *Por vida mia* (исп.) — за бога! — Б.пр. ↑

ПИРАТЪТ

На осми август вечерта заливът на Валпарайсо бе тих и приветлив, такъв, какъвто можеха да го направят само топлият ароматен въздух, ясното, напълно безоблачно небе и огледалната вода, в която се отразяваше блясъкът на хилядите звезди.

Въздухът беше замрял. Тишината бе нарушавана само от време на време от равномерните удари на гребла на лодки, които отиваха към сушата или се връщаха оттам, а откъм града, само че твърде отдалече, от една ярко осветена къща долитаха меките хармонични акорди на весела музика.

От един от многобройните военни кораби, намиращи се тъкмо по онова време в пристанището, проехтяха надалеч ясните равномерни удари на камбана, означаващи изтичането на два часа от вахтата. В бърза последователност долетя отговорът на останалите кораби. Беше десет часът.

Може би бе изминал четвърт час, когато откъм западния бряг на залива се приближи съвсем малка тясна лодка, плъзгайки се най-напред покрай няколко кораба, като все пак се стараеше да остане възможно по-надалеч от тях, след което се насочи напреко през залива, сякаш искаше да достигне пристана. Тази лодка, която приличаше по форма на кану и едва ли можеше да побере двама души, бе карана бързо от самотен човек с едно гребло. Но след като премина известно разстояние в тази посока, той промени курса си и се насочи почти на юг, право към пиратския кораб „Реконосидо“, заседнал на скалите. Човекът, който гребеше, изглежда, бе много добре запознат с този курс, защото едва бе достигнал тъмната сянка, която хвърляше малкият кораб върху водата, и почти в същия момент лодката му беше завързана. Няколко секунди след това той се изкатери на кораба, прехвърли се през фалшборда и в следващия миг изчезна зад него. Това беше нашият стар познат с черния пластир на челото, когото ще проследим сега по време на неговата среднощна работа.

Палубата бе осветена слабо от блещукащите звезди, а помещенията под нея бяха съвсем тъмни и когато непознатият започна да слиза по тясната стълба, защото той остана горе, колкото да хвърли бегъл поглед наоколо, извади малък затъмнен фенер изпод пончото си и влезе в каютата. На прага ѝ обаче се спря, като че обхванат от неясен трепет, и преди да продължи, обходи с тесния лъч на фенера малкото помещение, сякаш бе очаквал да завари някого тук. Но, изглежда, опустошението, предизвикано от ръцете на дърводелците, го успокои. От едната страна ламперията от скъпоценно дърво бе напълно свалена и стените оголени. Дърводелците бяха започнали разрушителната си дейност дори и от другата страна. Канапето също бе изнесено. Бързо и предпазливо той прескочи натрупаните в средата купчини от дъски и летви и се отправи към задната част на каютата, където се намираще капакът на пода, водещ към долното помещение. Но ето че светлият лъч на фенера падна върху лявата, още недокосвана страна и с едно неволно изтръгнало се от устата му „ха!“ неговата десница хвана дръжката на пистолета в пояса му, докато с другата ръка освети добре едно определено място на стената.

По нея не се виждаше нищо, което би могло да го обезпокои, но лъчът осветяваше точно мястото, което още в деня на посещенията му бе привлякло така неудържимо неговия поглед и където ялната следа от някакво забито оръжие твърде красноречиво говореше за извършено страшно насилие.

— Странно — промърмори тихо под носа си мрачният човек, — бих могъл да се закълна, че тук видях някаква бяла сянка... сигурно ме е заслепила светлината. Ама че невероятно съвпадение днес, точно годишнината от онзи страшен час... а глупците от града били виждали призраци... ха-ха-ха... — засмя се той тихо, но това беше демоничен смях, по-скоро конвулсия на лицевите мускули, отколкото изблик на весело настроение; човекът с мъртвешки бледото лице и пламтящите очи не изглеждаше никак весел.

Той мина бързо покрай това място и се насочи към малкия четириъгълен капак в пода. Но ето че се натъкна на препятствие, което му отне известно време. Тъй като никой не слизаше в долното помещение, дърводелците бяха натрупали през последните дни всички летви и дъски, които им пречеха, в средата и особено в дъното на каютата. Сега те трябваше най-напред да бъдат преместени и след като

сложи фенера на пода до себе си, самотният работник започна да прехвърля настрани дървения материал безшумно и колкото можеше по-бързо, като от време на време мърмореше люти проклетия. Най-сетне малкото пространство бе освободено, капакът вдигнат и той слезе с фенера, без повече да се оглежда.

Там долу той веднага насочи светлината от фенера си към една от дебелиите греди. Не стана нужда да търси дълго, силната светлина скоро му показва една тъмна точка в сиво-кафявото дърво. С малкия, своеобразно оформен инструмент, който държеше в ръката си, той натисна едновременно две различни места, след което се чу шумът от освобождаването на пружина; сега изкусно изработеният капак се отвори съвсем лесно и пиратът измъкна отвътре малко абаносово ковчеже, което сигурно беше много тежко, защото той използва и двете си ръце, за да го повдигне; извади още и няколко по-големи и по-малки торбички. По-малките натъпка в джобовете си, а всичко друго сложи в доста обемиста кожена чанта, която откопча от колана под пончото си. След това бръкна още веднъж с ръка в отвора, като че ли искаше да се увери, че вътре няма нищо друго. Изглежда, че намери още нещо, защото измъкна ръката си и я поднесе към светлината. В нея имаше малко обикновено разпятие. Но щом лъчът от фенера го освети, пиратът трепна и направи неволно движение, като че искаше да хвърли кръстчето. Въпреки това го задържа здраво в конвулсивно свития си юмрук, след което го тикна бързо нейде под пончото, без да посмее да го погледне втори път.

— По дяволите! — промърмори той под носа си, като затвори отново скривалището, при което се чу как пружината пак шумно щракна. — Непрестанно споменът за онова престъпление!

Но моментът изискваше действие, а не размишления и като закрепил бързо на кожената торба късо, но здраво копринено въже, той я вдигна, взе и фенера и се изкачи обратно в каютата. Тук се поколеба за момент, загледан в купа от летви, които бе нахвърлял настрани.

— Дали да върна всичко на мястото му, както го заварих? — каза си той замислено. — Тогава никой не би имал и най-малкото подозрение, че... но какво значение има! — прекъсна се сам бързо и без дори да затвори капака, довърши: — Докато заподозрат нещо, отдавна ще съм офейкал, а тогава нека припишат всичко на призрака... глупаци такива.

Той се обърна бързо, за да напусне каютата, но ясно съзря стройна, светла човешка фигура, застанала точно на пътя му; ала не се изплаши, защото нервите му и без това бяха твърде много изопнати от напрежението през последния час, за да позволят да се появи подобно чувство у него. Първото му движение бе към оръжието, но... какво можеха да му помогнат оръжия, направени от човешки ръце, срещу образа, предизвикан от неговата собствена фантазия, срещу зримите спомени на съвестта му! Той съзираше пред себе си видение, извикано като с магическа пръчка от съпадението на времето и мястото, видение, на което от години сам бе давал в сънищата си плът и кръв, с едно мъчително любопитство, което заплашваше да скъса нервите му, той по-скоро почувствува, отколкото да бе получил зрительно впечатление, как устните ѝ се раздвижиха — и кръв, потекла по нея червена кръв закапа по бялата ѝ рокля; той виждаше и чуваше всяка отделна капка да пада по пода с такава яснота, че ужасът покри челото му със студена пот.

— Хосефа! — изтръгна се несъзнателно от устните му, но миг след това у него светкавично се възвърнаха старата му сила и упорство. — Дявол го взел — извика той, — ти знаеш, че кръвоносните съдове на мозъка ми и без това са изопнати до пръсване, да не би да имаш за цел да ме побъркаш днес? Махай се, върви където ти е мястото, не можеш да ме изплашиш!

И като насочи лъча на фенера право към това място, той закричи упорито и непоколебимо натам. Стените бяха пусти и голи, но кракът му се спря уплашено, защото пред него на пода имаше кръв... толкова прясна кръв, като че бе току-що изтекла. И беше близо, много близо до белега от брадвата в стената...

Но и това трая само миг; в следващия момент той я прескочи и с няколко крачки се озова на палубата. Щом го лъхна чистият студен нощен въздух, цялата му енергия, цялото му хладнокръвие се възвърнаха.

— Успях! — промърмори тихо той, след като огледа с триумфален поглед залива и се ослуша внимателно, но не чу никакъв звук, който би издал някакъв живот в иначе толкова оживеното пристанище. Само откъм брега, в посока на пристана, успя да долови човешки гласове и да забележи отделни светлини, които се движеха по улиците. Но какво го интересуваше брегът, щом пътят му беше към

входа на пристанището, където блещукаше малка, но ярка светлинка от гафела на шхуната, хвърлила там котва. Това беше „Албатрос“, с който бе пристигнал от Таити.

Но въпреки това той не биваше да губи време и бързо се приближи към кърмата на шхуната; малката му лодка лежеше неподвижно на същото място и като прехвърли през борда скъпоценния си товар, спусна го долу внимателно с помощта на коприненото въже, после отвори и изгаси фенера, оставен през това време на палубата, и го хвърли през борда във водата. Дочу се шум, като че над водата бе изскочила някоя от рибите, които се намираха в голямо количество в залива. Още един поглед към залива в посока на неговия път и той се прехвърли през фалшборда; в този миг вниманието му бе привлечено внезапно от две ярко извисили се сигнални ракети, които бяха изстреляни откъм сушата и осветиха за миг брега; стори му се, че там различи насъбрано човешко множество.

— Ха! Какво ли означава това? — промърмори той под носа си, — някакъв сигнал... а ето че му отговарят.

В същия миг от един от военните кораби в залива към небето се издигна отговорът.

— Но какво ли ме интересува това? — каза си той мрачно, като се спусна в малката си лодка и се отблъсна от кораба. — Нека си дават сигнали колкото си щат, отново им измъкнах плячката измежду зъбите. — Загреба няколко пъти с веслото към изхода на залива, но пак спря за момент и се замисли. Ракетите можеха да са сигнал за някои лодки да се приберат от сушата или пък да се отправят към кея; по-добре беше да се държи настрана от пътя им, като се придържа повече към западния бряг, в чиято тъмна сянка би могъл лесно да се скрие. Носът на малката лека лодка се извъртя за миг и тя се плъзна като стрела по огледалната водна повърхност, карана от опитната ръка на гребеца.

— Caracho! — измърмори внезапно самотният гребец през зъби, когато бе изминал може би половин миля в посока към брега; същевременно загреба към сянката на закотвения на това място кораб, защото точно в посоката, в която смяташе да продължи, забеляза бързо плъзгащата се сянка на една голяма лодка.

При това не самата лодка го безпокоеше. Той не чуваше шума от греблата, следователно екипажът ѝ ги бе обвил с нещо и положително се намираше на път в изпълнение на някаква извънредна задача. Но

кой, по дяволите, можеше да знае, че той се намира в лодката тук в залива! Това не беше възможно.

— Глупости — измърмори пак под носа си той, — тези момчета си имат своя работа, а аз моята, няма какво да си пречим взаимно.

Той подкара отново лодката си напред с няколко удара на веслата, като се насочи малко по на север, за да изчака отминаването на другата лодка и да остави достатъчно разстояние между себе си и нея, но изведнъж забеляза, че се задава втора лодка, която бе все още доста далече, ала и тя държеше същия курс; не можеше да рискува да продължава в същата посока, защото не биваше сам да се излага на опасността да бъде спрял тук посред нощ с онова, което имаше в лодката си.

Докато все още стоеше в нерешителност и се чудеше какво да прави, той забеляза как първата лодка промени посоката си и както му се стори, се насочи право към него. И наистина беше така. В задната ѝ част седеше млад офицер, който непрекъснато бе оглеждал залива с нощен бинокъл в ръка и едва бе съзрял тъмната точка, в която скоро разпозна малка лодка, след като тя изпълзя из сянката на големия кораб — и моментално насочи лодката си към нея.

— Diablo! — измърмори човекът, като извъртя бързо леката си лодка само с едно натискане на греблото. — Тогава по-добре в открития залив — и се накани да се насочи право към светлинката от „Албатрос“, която му служеше за ориентир, когато забеляза и в тази посока придвижването на две лодки, които му отрязваха пътя.

— Caramba! — извика той и бързо надигна глава, за да огледа целия залив, доколкото бе възможно. — Да не би да се е намесил и дяволът в играта, нима иска сега да изостави един свой стар другар? Да не би тези проклети копои да са надушили нещо? И как? Все едно, но аз познавам всичко тук по-добре, отколкото може и да ви се присъни, деца мои, и дори уловът за вас да не е хич лош, положително няма да ви излезе евтин.

Като взе бързо решение, той насочи лодката си отново към скалите, откъдето бе потеглил, докато сянката от разбития пиратски кораб застана между него и преследвачите му (защото те наистина се оказаха такива), после лодката полетя с бързина, каквато ѝ придаваха силните удари с греблото, право към брега и към онзи хаос от построени върху дебели греди къщи, които се вдаваха навътре в

залива, в чиито мрачни сенки той можеше да гледа на всякакво преследване със злорада насмешка.

Тъкмо когато се намираше на около стотина крачки от това място и беше избрал вече тъмния вход, където искаше да се вмъкне между гредите, ето че малко пред него излетя голяма лодка с четири гребла; на кормилото ѝ бе застанала здрава широкоплещеста човешка фигура. Положително той е бил забелязан от голямата лодка отпреди известно време и е бил наблюдаван, защото се опитваха сега да му пресекат пътя, а кормчията подканяше хората си да наблегнат здраво греблата.

Впрочем пиратът познаваше предимствата на малката си лодка твърде добре, за да се страхува от тази по-голяма, но тромава лодка. Само тя му бе застанала сега на пътя и той трябваше да я подмами по някакъв начин да напусне мястото си. Престорвайки се, че се страхува да не бъде изпреварен от голямата лодка и че бе предпочел да се отпрати навън към открития залив, отколкото към брега, той извъртя малката си лодка така, че накара преследвачите си да обърнат носа на своята право на запад. Същевременно той ги остави да го позастигнат, като продължаваше да гребе бързо, но не натискаше силно греблото. Това, разбира се, създаде впечатление у хората в другата лодка, че силите му се изчерпват и че не би могъл вече да им се изплъзне. Но тук те се лъжеха много. Пиратът познаваше лодката си много добре, за да им отстъпи дори и педя разстояние повече от онова, което смяташе за необходимо, а що се отнасяше до собствените му сили, той би могъл цяла нощ да гребе неуморно и с неотслабващо темпо. Жилите му бяха изплетени като от стоманени въжета и бяха неизтощими. Освен това той имаше сега още едно преимущество — недалеч бе хвърлил котва голям празен баркас; пиратът го заобиколи така, че го остави между себе си и лодката, и когато преследвачите му се бяха приближили плътно до баркаса, той рязко измени посоката на малката си лодка, подобна на кану, и се стрелна в обратна посока, преди те самите да бяха в състояние да спрат хода на тежката и тромава лодка, а освен това бяха възпрепятствувани в употребата на дългите си гребла и от намиращия се в непосредствена близост баркас. Нито лодките на военните кораби, нито добрият стар капитан (който щом видя, че му се изплъзва между пръстите считаната вече за сигурна плячка, процеди между здраво стиснатите си зъби една ругатня) бяха в състояние да му попречат да слезе на сушата, ако тъкмо в този момент не беше се

появила насред пътя му малко позакъснялата лодка на младия офицер — една малка лека йола, — карана от двама яки английски моряци.

— Сатана, целият пъкъл ли е днес против мене! — изскърца със зъби пиратът, като успя да избегне новата опасност, на която за малко не налетя, само с едно ново бързо обръщане на лодката. — Но пазете се, приятелчета, пазете се... танцувате като комарите около огъня, жив никога няма да пипнете Тенарес, а дори и мъртъв ще ви представи голяма сметка за плащане!

Той беше превъзхождал първата лодка по бързина и повратливост, но сега бе намерил противник, който дори и сам би му създал доста затруднения, и то в момент, когато, притиснат отвсякъде от неприятели, не знаеше какво да направи; лодките от военните кораби се бяха приближили междувременно толкова, че той не можеше да се надява вече да се измъкне от залива към морето.

Най-неповратливата лодка беше безспорно лодката на испанеца. Пиратът се страхуваше най-малко и от нейните огнестрелни оръжия, тъй като знаеше добре, че хората не биха ги използвали току-така срещу него. Ето защо той се насочи към тази лодка, която междувременно бе успяла да обърне носа си. Само да можеше тук някъде да стигне дъното, той бе запознат толкова добре с всички улици и сгради, щото не се съмняваше нито за миг, че ще избяга от преследвачите си, ако ще би и половината град да се втурне по петите му. Като обърна наново носа на малката си лодка повече към открития залив, той се опита пак да накара неприятелите си да помислят, че има намерение да избяга извън залива. Обаче старият капитан не се остави да бъде изигран за втори път през една и съща вечер по един и същ начин и като знаеше, че най-много след десет минути всички лодки на военните кораби ще отрежат всяко бягство на пирата към изхода на залива, щом видя пирата да се отправя към него, той нареди на хората си да държат греблата така, че моментално да могат да насочат лодката към брега, тъй като не бяха в състояние да развият по-голяма скорост от беглеца. Мястото, което бе заел в момента, беше превъзходно, можеше да наблюдава и изчаква движенията на пирата, защото в посока към брега плаваха няколко дълги дъски и греди, довлечени от водата откъм корабната работилница; лодката му се бе спряла край тях и всеки, който искаше да мине оттам, трябваше да се промъкне или съвсем близо до него, или да се насочи право към лодките от военните

кораби, приближаващи се в момента все повече под силните удари на греблата.

Пиратът, чийто поглед, изглежда, ставаше все по-остър, колкото повече го обграждаха и колкото по-голяма ставаше опасността за живота му, видя навреме надовлечения дървен материал и с няколко удара на греблото наистина се насочи навътре в залива, за да се отдалечи от последните си и най-опасни преследвачи. Но Едуард Уилкинсън знаеше добре, че той не можеше да му избяга в тази посока.

— Backwater^[1]! — извика той на двамата си гребци и за секунда грациозната лодка застана на място, като че бе хвърлила котва, докато той извъртя носа ѝ навън, за да бъде готов да потегли в която и да било посока. Преследваният обаче нямаше вече никакво време за маневриране и като се уповаваше на бързината на малката си лодка, отново я извъртя, за да си пробие път до сушата покрай леката лодка на младия англичанин.

Уилкинсън обаче не последва веднага движението на неприятеля си. Опасяваше се от някой нов финт и искаше най-напред да се увери напълно в посоката, която щеше да избере пиратът. По този начин пиратът успя, естествено, пак да спечели малка преднина, но тъй като все пак англичаните държаха вътрешната страна, той трябваше да ги заобиколи или отпред, или отзад, за да достигне брега; най-напред се опита да ги заобиколи отзад, но бдителността на Уилкинсън осуети намерението му и двете лодки се понесоха с невероятна бързина успоредно една до друга на не по-голямо разстояние от две дължини на лодка.

— Предайте се, сеньор! — извика му Едуард. — Излишно се напрягате, заобиколен сте... предайте се или ще ни принудите към крайни мерки!

— Caracho! — бе единственият отговор, който изсъска пиратът през зъби. — Като че ли не взимате крайни мерки от толкова време, за да ме спипате... но расіencia!^[2] — И с бърз удар на греблото си той насочи носа на лодката точно към неприятелите си.

— Backwater! — извика младият човек и светкавично скочи от мястото си. — Backwater, хора — касае се за живота ви!

Моряците се хвърлиха с цялата тежест на телата си върху бързо задържаните гребла и еластичното ясеново дърво се изви до счупване,

когато се опитаха да спрат внезапно бързия ход на лодката с обратен натиск върху греблата. Тя успя да измине все пак едно разстояние, не по-голямо от собствената си дължина, толкова бързо и енергично бе изпълнена заповедта. Но пък това разстояние бе напълно достатъчно за малката, къса, подобна на кану лодка на пирата, за да се извие и да се насочи зад кърмата на неприятелската лодка; още два удара с греблото и пиратската лодка щеше да бъде в безопасност, преди още другата да се бе извъртяла, когато Уилкинсън, който само с поглед схвана предимството на неприятеля си, взе бързо решение, стъпи на кърмата и с един скок се хвърли върху беглеца, който прелиташе в момента на не повече от четири стъпки покрай него.

Пиратът беше видял движенията му, беше отгатнал намерението му и за секунда успя да измести кърмата на лодката си колкото можеше по-далече от мястото на скока на неприятеля си. Но той не беше в състояние вече да попречи на протегнатата му лява ръка да се вкопчи в борда на лодката му, нито пък на дясната ръка на безумно смелия млад човек, която се впи със страхотна сила в пояса на своя враг. Слабата лодка, която и без това плаваше само на педя над водата, не можа да издържи внезапно стоварилата се върху нея тежест.

— Diablo! — изрева пиратът и се хвърли почти инстинктивно към противоположната страна, за да запази равновесието ѝ, като същевременно захвърли непотребното вече гребло и измъкна бързо дългия си нож; но в същия миг малката лодка се преобърна и двамата счепкали се врагове потънаха във водата, която ги погълна веднага.

Когато Уилкинсън скочи от лодката си, той, естествено, я отблъсна няколко стъпки назад; тъй като тя бе започнала вече да се извърща, този тласък завъртя носа ѝ още по-бързо; не беше изминала и половин минута, когато остро изрязаният ѝ нос се стрелна точно над мястото, където бяха изчезнали двамата мъже и водата бе все още развълнувана; с едно обратно загребване на веслата лодката остана на място. Малката преобърната лодка се носеше по повърхността на водата като орехова черупка и бавно се приближаваше към брега...

Сега за първи път се показва някаква глава на повърхността — обаче само една. Но който и да беше това, двамата моряци в същия миг посегнаха към плаващата над водата дълга коса... в следващия момент прихванаха тялото и го изтеглиха в лодката.

— Пипнахте ли пирата? — бяха първите думи на младия офицер, щом бе в състояние да проговори.

— Все още не се е появявал на повърхността — гласеше отговорът на моряците, които междувременно не сваляха поглед от водата и не обърнаха повече внимание на офицера си, за когото мислеха, че е вече в безопасност.

— Търсете, търсете! — изтръгна се от гърдите на младия човек и той се отпусна в безсъзнание на дъното на лодката.

Колкото и малко минути да бяха изминали, докато траеха описаните дотук сцени, времето се бе оказало все пак достатъчно, за да се съберат всички останали лодки на това място.

С няколко думи английските моряци обясниха цялото положение на капитана на „Нуестра Сеньора“ и той даде своите бързи и ясни заповеди. Всички лодки без една, която беше изостанала, за да претърси останките на „Реконосидо“, трябваше да кръстосват из залива и пред сушата, да претърсват най-старателно всяка празна лодка, хвърлила някъде котва, всяко място, където имаше навлечен дървен материал, и да внимават да не им се изплъзне беглецът с плуване. В самия град бе вдигната на крак цялата полиция, така че едва ли бе възможно пиратът да избяга през града. Капитанът даде заповед на своите гребци да пригответ вестлата и извъртя лодката си към брега.

— Но къде е дон Едуардо? — попита той внезапно и вдигнатата му ръка възпря греблата на неговите хора. — Какво стана с него, спасен ли е?

— Страхувам се, че е мъртъв! — каза един от английските моряци, който се бе навел над младия човек и усети по ръката си неговата бликаща кръв. — Във всеки случай е тежко ранен и е в безсъзнание.

В следващия миг лодката на капитана се плъзна до лодката на младия офицер. По негова заповед той бе вдигнат и пренесен в лодката му колкото може по-предпазливо, след което се понесоха към най-близкото място на брега с възможно най-голяма бързина на осемте гребла в силните ръце на моряците.

[1] *Backwater* (англ.) — гребла на вода! — Б.пр. ↑

[2] *Paciencia* (исп.) — търпение, почакайте. — Б.пр. ↑

СРЕЩАТА

По онова време полицията на Валпарайсо не беше организирана така отлично, както сега; въпреки това през нощта по улиците непрекъснато се движеха конни полицаи със саби на колана и ласо на седлото или пък стояха неподвижно на пост на различни места. Но изглежда, че тези саби им служеха в известна степен само като парадно оръжие — нещо като шпагата за придворните в по-стари времена, — защото ги бяха окачили отстрани повече за да им дрънчат, отколкото за да ги употребяват сериозно. Но затова пък толкова по-опасно бе ласото за нощните престъпници, които по време на бягството си не успеяха достатъчно бързо да се сврат в някое ъгълче. Служителите на закона се носеха подир тях с гръмкия тропот на конските копита и тежко им, ако се намереха в обсега на непогрешимото ласо — на двадесет и пет, та дори на тридесет крачки излиташе примката и който попаднеше веднъж в желязната ѝ хватка, успяваше изключително рядко да се освободи от нея.

Сеньор Олинда даде необходимите разпореждания на предводителя на този полицейски отряд, или това беше поне отрядът, отговарящ за квартала, в който се намираха сега и който по онова време далеч не бе така гъсто населен, както днес; доколкото бе възможно полицаите трябваше да се разпръснат покрай брега, да залавят всяко подозрително лице, което и да е то, и да го задържат до сутринта. На насъбралия се на това място народ сеньор Олинда съобщи, че обявява награда от петстотин долара за онези, които заловят беглеца, и човек лесно може да си представи, че полицията, както и пеоните правеха всичко възможно, за да спечелят богатото възнаграждение.

Четирима от неговите хора междуременно бяха последвали заповедта му да отнесат ранения в дома на сеньора Фостеро, докато един друг трябваше да доведе лекар. Капитанът знаеше добре, че на това място щяха да се погрижат най-добре за ранения.

Тъй като всичко беше разпоредено, той изпрати лодката си с мичмана обратно в залива да се присъедини към другите лодки и на всяка цена да възпрепятствува бягството на пирата към морето. Той самият остана на сушата да бди над изпълнението на разпоредените от него мерки.

В дома на нашата стара позната, сеньора Фостеро, обикновено така весело оживен, сега се бяха вселили тъга и печал. Откак се бе разделила с любимия си, Мануела бе седяла в мъчително очакване. Пред очите ѝ все още блестяха пистолетите, които беше затъкнал в пояса си. Той бе тръгнал срещу смъртна опасност и тя се страхуваше, ах, тя всеки миг очакваше с разтуптяно сърце, което застрашаваше да ѝ пръсне гърдите, да дочуе звука на далечни изстрели. Не можеше да заплаче, смъртният страх задържаше безмилостно облекчителните сълзи, тя седеше само край прозореца, който гледаше към залива, с конвулсивно сплетени ръце и смъртнобледо лице, а студените ѝ устни се движеха в шепота на тиха, но гореща молитва.

В този момент откъм улицата се разнесе шум, много гласове закрещяха силно, един през друг, хората пред вратата на нейния дом зачукаха и след минута четиримата моряци внесоха вътре безжизненото тяло на младия офицер.

Сеньората извика от ужас и хвана главата си с ръце. Дори Марекита и Хуана стояха безмълвни от уплаха пред внезапната смърт на младия човек, който малко преди това бе напуснал къщата жив и здрав. Само Мануела показва самообладание. Докато опасността я тровеше, сърцето ѝ за малко щеше да се пръсне от ужасното чувство, че може би ще я срещне лице в лице, но сега, когато страшното се беше случило, когато съдбата студено и сериозно се намесваше в живота ѝ и разрушаваше най-хубавите ѝ блянове, в същия миг у нея изчезна всяка слабост, всяко колебливо чувство и тя даде всички необходими в случая разпореждания с такова спокойствие и разсъдливост, които изпълниха с учудване и възхищение дори и майка ѝ.

Раненият, когото отначало всички бяха помислили за мъртъв и само моряците успяха да ги уверят, че в тялото му все още има живот и в най-скоро време ще дойде лекар да прегледа раната му, бе отнесен в малката задна стаичка, най-спокойното помещение в цялата къща. Там му бе приготвено набързо легло и Мануела собственооръчно свали

дрехите от горната част на тялото на нещастника, за да спре кръвта, докато дойде лекарят да направи нещо повече за него.

Заедно с ранения в пивницата беше влязла тълпа любопитни и от тях сеньора Фостеро скоро научи всичко, каквото знаеха тези хора за досегашните събития. Още в разгара на разказа вътре се отби един пеон и съобщи, че сеньор капитано на „Нуестра Сеньора“ обявил награда от петстотин долара за залавянето на пирата, буквално цяло състояние за тези хора, и моментално сред посетителите се зароди таква усърдие да заловят един човек, от когото не бяха видели до този момент нищо лошо, който никога не им беше пречил с нещо и когото през целия си живот дори не бяха виждали, а може би не бяха и чували за него, че само след пет минути в пивницата не остана жива душа, а всички се завтекоха с шеметна бързина към пристанището, за да допринесат по възможност за спечелването на безславната награда за главата на пирата. Но предупредителният пример, който току-що бяха видели с очите си, ги запозна едновременно с онова, което можеха да очакват, в случай че тръгнеха лекомислено срещу опасността. Положително мнозина от тях стигнаха до твърде похвалното заключение да бъдат особено бдителни относно собствената си кожа при това начинание.

Междувременно лекарят беше дошъл и Мануела бе изпратила човек да доведе някой свещеник, за да мироса умирация за последен път, в случай че изявеше такова желание. Тя забрави, че той изповядваше чужда на нея религия — виждаше пред себе си само умирация любим и самото нейно сърце, обхванато от трескав страх и задушавано от болката, изпитваше в този момент нужда от утеха на църквата — нима на земята ѝ оставаше някаква друга утеха?

Скоро се появи духовникът. Но докато лекарят (също англичанин) заяви, че раната е много сериозна и вероятно смъртоносна, и докато младият човек за първи път отвори очи и се усмихна слабо, щом видя милото лице на Мануела надвесено над леглото си, францисканският монах отказа по най-категоричен начин да даде светото причастие на един еретик.

Мануела коленичи в безмълвна болка до леглото на умирация любим. С целия жар и плам на южняшката си кръв тя обичаше мъжа, който сега, изглежда, бе завинаги безвъзвратно загубен.

Лекарят, който забеляза нарастващото ѝ отчаяние и може би се опасяваше от лоши последици за самата нея, ако бъдеше обхваната от такова трескаво възбуждение, се опита да я утеша и я помоли да се успокои. Каза ѝ, че раната на младия човек наистина била опасна, но може би все още било възможно да го спасят, обаче ако и тя самата го разтревожела, тогава той, лекарят, не бил повече в състояние да отговаря за нищо. Но обичащото сърце не можеше да бъде заблудено с такива приказки, в чертите на лицето на любимия се бе загнездила смъртта и утешителните думи само я потресоха и развълнуваха още повече, вместо да я успокоят.

— Не! — извика тя внезапно, като се хвърли към любимия си и покри с целувки бледите му устни. — Няма да отидеш сам в ужасната нощ на вечното проклятие, бедни нещастни приятелю, ти нямаш вече никого по широкия свят, който да изпита състрадание към теб, който да пролее сълзи на твоя гроб освен мене; хората не бива да казват, че съм била твоя само в щастие и радости, че съм искала да бъда до теб само в слънчеви дни. Бих могла да се откажа от тебе, да се откажа от всяко блаженство, което щеше да ми донесе твоята любов, само ако знаех, че ти самият ще бъдеш щастлив, или ако виждах някаква възможност бог да може да те просветли и да те поведе по своите пътища. Но сега всичко това свърши. Ти си сам и изоставен; целият свят те отритна, дори самата църква те отблъсна, а ти не бива, о, не, кълна се в името на вечния бог, не бива да умреш в отчаяние. Мануела е твоя както в живота, така и в смъртта и кълна се в призрачно бледия лунен сърп, който, изгрял ей там, те осветява, кълна се в онзи тайнствен свят, който не сме в състояние да прозрем, че религията, в чиято вяра умираш, богът, в когото вярваш, ще бъдат и мои, няма да носиш сам тъмата и мъките на проклятието, защото Мануела, която ти принадлежи в живота, няма да те изостави и в смъртта!

Лекарят стоеше дълбоко потресен от тази любов, която бе дори в състояние да се възправи срещу онези ужаси на вечното проклятие, пред които чистото сърце на милото момиче доскоро потръпваше в страхлива боязън. Свещеникът обаче, изпаднал в богобоязлив ужас, се кръстеше непрекъснато в осквернената от такива греховни думи стая и най-сетне дори хвана ръката на момичето, за да го отведе от опасното място, което застрашаваше и нейното собствено душеспасение. Тя обаче издърпа ръката си бързо и решително.

В този момент раненият, който беше слушал пламенните думи на любимата си с блажено изражение на лицето, вдигна умолително ръка и се опита да се поизправи. Лекарят поиска да му попречи и го помоли да говори колкото се може по-малко, тъй като това положително щяло да бъде опасно за него, но болният поклати глава с дружелюбен и тъжен израз, като тихо каза:

— Трябва да говоря, драги докторе, имам много малко време за губене на земята и сам искам да си подготвя радостен и спокоен предсмъртен час, както и да влея във вярното смирено сърце на това мило създание край мен вяра и утеха.

— Преподобни отче! — обърна се после той към духовника с глас, който почти напълно си беше възвърнал предишната сила и енергия. — Искате ли да изпълните молбата на един умиращ, който преди смъртта си желае да премине в лоното на вашата църква, както и да умре с утехата, дадена му от вашата света религия?

— Не... не! Ти не бива заради мене... — извика в този момент Мануела, чийто лик засия от една почти неземна радост, щом разбра смисъла в думите на любимия си. Този израз обаче веднага бе изместен отново от връхлитащите я мрачни мисли, от старата разяждаща болка. — Не трябва да си отиваш от този свят с болезнено огорчение, не е нужна такава безполезна жертва. Не се самозалъгвай, твоят бог не би могъл да ти прости, ако призовеш милостта му заради такава причина. Не, не, вече е твърде късно, в душата си ти си оставаш протестант. Само празен звук са думите, които не могат да те примирят с твоя Творец, и ти искаш да измамиш и себе си, и мен с фалшиво лицемерно възбунтуване. Но не се страхувай за мен, любими — извика тя с въодушевление, което придаде на очите ѝ неземен блясък — и аз не ти принасям никаква жертва, просто не се боря повече срещу невъзможното. Без теб даже и небето би било за мене ад и бог би трябвало да разкъса бедното ми сърце, ако би пожелал да го раздели от твоето дори и в отвъдния живот.

И с това смирено богохулство тя изхлипа високо, отпусна се върху ръката на Едуард и я покри с горещи сълзи.

Но умирацията повдигна главата ѝ леко нагоре, докато просълзените ѝ очи срещнаха погледа му, и после ѝ каза усмихнато, но с твърд глас:

— Изслушай ме, Мануела, и после кажи сама дали можеш да наречеш сегашната ми постъпка жертва и дали бог няма да приеме радушно в обятията си своето често лутало се чедо, което копнее за неговото бащино сърце. Имам чувството, че ти би била нещастна, ако умра без благословията на твоята религия. Ще мога ли да напусна този свят доволен, със съзнанието да те изоставя така, тебе, която обичах повече от собствения си живот? Но не е само това; религията, на която може да бъде предано с толкова много страст едно така чисто и вярно сърце като твоето, моя Мануела, трябва да бъде религия, която носи утеха и спасение, и можеш ли да ми се сърдиш за това, че и моята душа жадува за думите на нейната благословия? Бог познава сърцето ми и вижда в него, моя Мануелита. Той знае какви сериозни причини го подтикваат към тази крачка, която смятам да направя сега с негова помощ и с помощта на този преподобен отец. Ще ме укоряваш ли все още и мислиш ли, че всевишният би ми отказал милосърдието си?

Бяха необходими само още няколко обещаващи утеха слова на духовника, който се възползува с набожно усърдие от случая да спаси навеки една душа, смятана вече за изгубена, за да се примири милото момиче с мисълта, че любимият ѝ е избрал пътя на спасението по собствено, вътрешно убеждение. С ликуващо, преливащо от благодарност сърце тя се отпусна край постелята му в пламенна молитва.

Докато траеше гореописаната сцена в стаичката на втория етаж, сеньора Фостеро подслушваше доста дълго време отвън пред вратата. Едно особено чувство я въздържаше да смути сега дъщеря си, чиято силна болка прониза и нейното сърце, което иначе не можеше така лесно да бъде трогнато. Ето защо тя се оттегли тихо от вратата тъкмо когато свещеникът започваше да задава въпросите си на умиращия и да изговаря обичайните си фрази.

Междувременно улицата се беше оживила твърде много и това събуди у нея опасения относно сигурността на собствения ѝ дом, останал почти без надзор в този късен нощен час. И така тя отново слезе в долните помещения, провери дали външната врата е здраво заключена и дали кукичките на капациите на прозорците бяха сложени. Сега се намери да погледне и малката задна врата, за да види дали прислужничките ѝ не бяха забравили в страха и объркаността си да я заключат тъкмо тази вечер. Доста време преди това тя бе изпратила

Хуана и Марекита да си отидат в стаята. В този момент вратата, която водеше към тесния заден двор, се отвори бързо и неочаквано и старата жена остана безмълвно на мястото си като закована от уплаха и ужас, когато близо пред нея застана страшната, сега още по-ужасяващата я фигура на непознатия, който по думите на всички беше кръвожаден пират и чиято жертва дори лежеше окървавена в собствената ѝ къща.

Тенарес, всяващият панически ужас пират на южните морета, изглеждаше в сегашното си състояние подгонен като див звяр, наистина достатъчно страховит, за да създаде грижи и на някоя далеч по-сърцата жена от сенъора Фостеро за всичко, което можеше да се загуби или отнеме от този земен свят. Лицето му беше мъртвешки бледо, дългата му черна коса бе провиснала на дебели мокри кичури покрай слепоочията и се смесваше с брадата, от която се оцеждаше вода; очите му бяха като тъмни искрящи въглени, а на челото, откъдето водата бе отнесла при продължителното гмуркане черния пластир, гореше дълъг, широк, кървавочервен белег, който се връзваше дълбоко между очите му.

Дрехите му бяха съвсем мокри, водата все още се оцеждаше на тежки капки от тях, шапката му се беше изгубила във водите на залива и само десницата му продължаваше да стиска конвулсивно последното оръжие за отбрана — дългия остър като бръснач нож, с който се бе отървал вече от първия си неприятел.

Но колкото по-отчаяно бе положението му, толкова по-бързо и решително действуваше той — едно заплашително движение на въръжената му ръка по посока на треперещата жена ѝ показва ясно опасността, на която би се изложила при първия вик за помощ; сетне той затвори бързо вратата след себе си, като обърна веднъж ключа, защото съвсем нямаше намерение да се барикадира тук. Искаше само да се предпази от всяка изненада. После сложи резето на вратата, която водеше към стълбите, нададе ухо за момент към шума, идващ откъм улицата, и отмахна с ръка дългите мокри коси от лицето си, като от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка.

— Така — каза той с подигравателна усмивка, която призрачно обезобрази чертите му, — за момента съм спасен, но още не напълно... е, леличко, харесвам ти така, нали... да, съкровище, времената се промениха, откакто се видяхме за последен път... преди около час бях милионер, а сега заради бесния скок на един безумец съм просяк, но

все пак ще ми дадеш едно шише вино на кредит, нали, леличко? Тихо! — каза той сериозно, когато тя, изглежда, се наклони да изтръгне някакви думи от скованото си от страх гърло. — Тихо, гълъбчето ми, тази вечер не ми е до шеги, но не ми се иска да причинявам зло тъкмо на тебе.

С тези думи той взе едно от пълните шишета на полицата, удари го с тъпото на ножа си през гърлото, като отнесе горната част на шишката заедно с тапата и напълни една от намиращите се на масата чаши, които бяха вече употребявани и оставени нераздигнати поради бъркотията тази вечер.

— Хмм — каза той, след като изпразни чашата на един дъх и я напълни отново, — виното ми се отразява добре и влива в жилите ми нови сили, а това ми беше необходимо, защото наистина ми се струва, че тази вечер къораво и сакато е на крак. Но сега на работа, леличко, имам една молба към теб и не бива да ми отказваш — нуждая се от твоя месингов ключ, за да мога да избягам през малката жълта стаичка... нали я знаеш, но побързай, carissima, защото, бога ми, преследвачите няма да изпуснат дирята ми. Вярно, че тук на височината им се изплъзнах, тези негодници дори ме бяха хванали с ласо, но струва ми се, че един подлец забеляза, когато свих в малката странична уличка насам, и ако не се лъжа, чувам вече копоите в съседната къща. Но нямам нищо против да проследят дирята ми дотук, ти знаеш добре, amiga mia^[1], че от жълтата тайна стаичка мога да избягам лесно, освен ако нямам изключително лош късмет; оттук никой не може да предположи съществуването ѝ, а докато мислят със сигурност, че се намирам в къщата, аз ще бъда вече през девет села в десетото.

Сеньора Фостеро, отначало ужасена и изплашена от появяването на пирата, забрави действително в този момент всичките си страхове само поради чувството на удивление и изненада, тъй като тайната на този ключ, доколкото знаеше тя, не беше известна на друг жив човек освен на самата нея. Кой ли можеше да бъде този загадъчен мъж, който още от първата вечер на появяването си показва такава непринуденост, сякаш само той можеше да се разпорежда тук; ето че сега се оказва запознат с най-съкровената ѝ и всъщност единствена тайна, която бе успяла да запази, и искаше от нея съдействие, като че тя бе длъжна да му помогне при неговото бягство, а не да го издаде на преследвачите

му веднага щом ѝ обърнеште гръб?... Или може би се канеше да я убие, след като получи ключа? Тази мисъл накара кръвта ѝ да се смръзне и тя се огледа наоколо страхливо и трескаво, като търсеше помощ и спасение.

Пиратът, изглежда, можа да прочете в объркания израз на бледото ѝ лице онова, което ставаше в нейната душа, но той не биваше да се бави повече и да се излага на опасност, тъй като в съседната къща се чуха силни гласове и всеки момент преследвачите му можеха да почукат на вратата, която нямаше да представлява пречка за тях, ако употребяха насилие. И така той каза бързо с приглушен глас:

— Не се страхувайте за живота си, *carissima* — имам други средства да си осигуря мълчанието ти, но по дяволите, времето на маскарада вече свърши! Беатрис, винаги съм бил достатъчно суетен да вярвам, че щом веднъж съм бил в толкова близки отношения с някоя жена, в каквито всъщност живеят съпрузите, вече не мога да бъда забравен така лесно от нея.

— Пресвета Дево! Лоренсо Фахардо! — простена глухо жената, понеже пиратът вдигна предупредително пръст; после тя се отпусна на колене от изненада, но и сломена от обзелия я ужас и страх.

— Да, да — каза тихо мъжът, като кимаше с глава, втренчил поглед пред себе си, — това беше името, което носех някога, и струва ми се, че онези дни бяха горе-долу щастливи... но това е минало! — извика той, като изведнъж се изпъна енергично. — Да, Беатрис, аз водих див, изпълнен с опасности живот, откакто моята съдба, всъщност трябва да кажа моята зла участ, ме поведе по света от този бряг. Ту преследвах, ту ме преследваха... накрая ме победиха и с един-единствен удар изгубих всичко онова, което бях спечелил в дълги години на смъртни опасности и много пролята кръв; после избягах, пак ме плениха и ме държаха затворен в Манила, където страшните мисли заплашваха да пръснат кръвоносните съдове на мозъка ми; отново се изплъзнах и вече се канех напук на всички врагове пак да нарека всичко онова мое, мое, когато отново се озовах по гръб на земята. Ето ти с няколко думи целия мой житейски път. Имах най-добри намерения към теб, ако планът ми беше успял, но не било писано — колелото на съдбата се върти неудържимо напред и ето че отново ме завлече най-долу, но при следващата обиколка пак ще ме издигне на върха; все още не им е паднал в ръцете бедният Лоренсо

Фахардо, когото презират тук, но който като Тенарес караше лицата им да бледнеят в смъртен страх, щом чуеха името му, и кълна се в дявола, няма и да го заловят, докато може да движи ръцете си и да държи нож! Но сега, *carísima*, няма повече време за приказки — прекъсна се той изведнъж и тикна в капията ножа, който бе държал досега в ръката си като унесен. — Дай ми ключа, защото чувам гласове на улицата. Ако влязат тук и видят мокрите петна из стаята и следите, оставени от краката ми, които сега не можеш да прикриеш, кажи им само, че съм бил тук и вероятно съм избягал през задната врата; никой друг не знае пътя през покрива. Оттук отивам направо към хълмовете и преди да се е съмнало, ще намеря спасение на моя кораб въпреки техните лодки и сигнали. Чумата да ги тръшне, Тенарес е твърде жилав, че да може да го спре една банда полицейски слуги или пък няколко лодки, пълни с дрипави моряци, да го измъкнат от водата, от родната му стихия! Ключа, *carísima*, дай ми ключа!

В това време жената го бе наблюдавала в ням ужас и изпод разрошената коса и сплъстената, покрила сега почти цялото му лице брада, каквато той по-рано никога не бе носил, тя разпозна (и това бе една твърде страшна истина) в лицето на подгонения кървав пират чертите на съпруга си, смятан за умрял. Опасността, в която се намираще той, я накара обаче твърде скоро да се опомни и с бързи крачки тя се отправи към малко шкафче в един от ъглите на стаята, отвори го и извади от едно странично полуприкрито чекмедже малко месингово ключе. Но тъкмо когато се канеше да го даде на беглеца, тя се стресна, уплашена от една нова, внезапна мисъл.

— За бога, Лоренсо! — извика тя тихо и припряно. — Не можеш да минеш горе — в стаята лежи офицерът, смъртно ранен от твоята ръка, а при него е Мануела, заедно с лекаря и един свещеник.

— *Diablo!* — извика пиратът, като удари по пода с крак в дива ярост. — Но по дяволите! — скръцна той със зъби в диво упорство, като грабна ключа от ръката ѝ и го стисна здраво в десния си юмрук, — само двама са, които биха могли да ми попречат... лека нощ, Беатрис!

— За бога, не проливай повече кръв в къщата ми! — извика жената, като се хвърли на колене пред него, обзета от смъртен страх. — Причини по-голямо зло, отколкото предполагаш, а единият от онези двамата е божи служител.

— Бъди спокойна, от него и без това няма какво да се опасявам, но твоите крясъци ще привлекат хората от улицата. Ха! Чувам гласове по стълбите — той отвори бързо и тихо малката врата и се послуша навън.

— Спри се, в името на раните Христиви! — замоли се жената. — Отиваш право в ръцете им!...

— Псстт — прошушна пиратът, който бе твърде добре запознат с обстановката, за да скрои набързо плана си, — те слизат надолу, а през това време ще се свия тук зад тъмния парапет; отвори вратата, щом чуеш да идват отгоре — ярката светлина тук в стаята ще ги заслепи по-силно; аз самият ще се държа настрани от нея. Лека нощ, Беатрис, лека нощ, ако се измъкна щастливо, пак ще се видим!

Тъмната му фигура се плъзна като змия навън през вратата, която се затвори бързо зад него, докато отгоре заслизаха по стълбите тежки и бавни крачки.

Бедната жена направи в страха си онова, което ѝ бе заповядал мъжът — тя блъсна вратата така, че яркият сноп от светлината падна върху долните стъпала на стълбата, след което обаче, обладана от смъртния страх, потискан с такава голяма мъка през последния час, тя се строполи върху най-близкия до нея стол, като се разрида силно и закри лицето си с ръце.

Веднага след това лекарят и отецът влязоха в стаята; духовникът вървеше първи и щом забеляза седналата недалеч от вратата фигура на жената, сломена от мъка и обезсилена от болка, той се спря до нея и като положи ръка на главата ѝ, каза с успокояващ и почти мек глас:

— Плачи, плачи, бедно изтерзано сърце, това ще ти донесе облекчение и утеха. Той сега е добре — пресели се във вечния мир и се помири със своя бог.

Жената, чиито сълзи отначало затекоха по-силно при тези утешителни думи, макар още да не схващаше истинския им смисъл, погледна нагоре към него рязко и объркано — за кого ли говореше той? Но лекарят, мислейки също, че ѝ беше мъчно за нещастния млад човек, който скоро трябваше да ѝ стане още по-близък, каза тихо, надявайки се да я утеши поне малко с новината за въвеждането му в нейната вяра:

— Той умря леко и спокойно, като преди това бе въведен в нашата вяра; изглежда, че така дъщеря ви намери безкрайна утеха и е съвършено сдържана, успокойте се и вие, сенъора, това е трагична

случка, но кой знае дали чрез божията ръка всичко не се нареди най-добре.

Бедната жена, която се сети за всичко случило се, скри отново лице в ръцете си и само каза с тих, но много развълнуван глас:

— Бедна, бедна Мануела!

Тук я прекъсна силно тропане едновременно по двете врати, един през друг закрепяха човешки гласове и докато лекарят, като чу отвън вика „В името на закона!“, се приближи към главната врата и я отвори, слабата брава на задната врата се счупи под напора на блъскащата се човешка тълпа, която се опитваше да влезе оттам; и от двете страни напиреха да влязат много хора. Но моментално и на двете врати застанаха полицаи и като подканиха останалото множество да обгради отвсякъде цялата къща и да бди внимателно да не я напуска никой, който и да било, нито в мъжко, нито в женско облекло, те разрешиха всъщност на много малко хора да проникнат в сградата. Между тях се намираха дон Олинда, двама от шефовете на полицията и неколцина въоръжени полицаи; един от тях беше ранен в ръката и беше дошъл само затова, защото знаеше, че тук има лекар.

— Сеньора! — каза капитан Олинда, след като влезе в стаята и хвърли бегъл поглед наоколо. — Извънредно ми е неприятно да ви безпокоя посред нощ, но належащите причини за това положително ще ме извинят. Казват, че избягалият пират, когото търсим и който ни избяга в залива, бил влязъл в тази къща; забелязан е от две лица и ето защо се виждаме принудени да претърсим къщата от горе до долу. Но вие се приберете спокойно във вашата стая, гарантирам за сигурността на вашата собственост с цялата си власт и сила. Ах, докторе, а как е нашият болен? Надявам се, че не... нещастни Едуардо — прекъсна се той веднага с болезнен глас, щом забеляза тъжното поклащане на главата на лекаря, — мъртъв ли е? Ах, в името на бога, с това престъпление чашата вече преля. Време е да потърсим сметка от този човек!

Междувременно старата жена се беше изправила и се бе приближила към вратата, водеща към стълбите. Сърцето ѝ заблъска страхливо в гърдите, защото дочу отгоре гласове; онзи безумно дързък човек все още не беше избягал и... велики боже, ако го заловяха в нейната собствена къща! Тя се заклатушка нагоре по стъпалата, следвайки по-скоро чувствата си, отколкото някаква определена воля.

— Е, господа — обърна се сега капитанът на бойния кораб към полицейските служители, които бяха застанали край него с шапки в ръцете, — сигурни ли сте, че не може да напусне тази къща, без да бъде забелязан и задържан от вашите полицаи?

— Всички улици са завардени от много хора, сеньор — отвърна един от двамата, — във всички съседни сгради и дворове са се разположили моите хора и многобройни доброволци, привлечени от богатото възнаграждение, което обявихте за залавянето на престъпника. Ако не може да лети или да скача от покрив като котка, ще го пипнем непременно. Но... какво е това?

Той посочи пред себе си към пода, където все още ясно можеха да се видят мокрите следи от капещите дрехи на беглеца.

— Caramba! — извика капитанът. — По следата сме... но не... мокрите следи отиват към стълбите, трябва да са от дрехите на нещастника, когото раниха тежко преди малко и после внесоха тук все още капещ от вода.

— Ами тази бутилка — каза полицаят, който междуременно се бе огледал изпитателно из стаята и, разбира се, беше забелязал все още стоящата на масата полуизпразнена бутилка с отрязано гърло, което се търкаляше недалеч на пода. — Някои, който е бързал много, си е наливал тук вино... доста е разляно наоколо, а в чашата има парче стъкло... изглежда много подозрително.

— Прав сте! — извика сеньор Олинда, който бързо се беше приближил. — Но ако той се намира тук, тогава няма да ни избяга!

— Тук има мокри следи от стъпки! — извика друг полицаи, който в това време бе огледал мястото по-внимателно. — Раненият обаче не е бил в състояние да се движи изправен и трябва...

Прекъсна го силен вик, който проехтя отгоре.

— Там е! — извика Олинда. — Дайте знак за тревога около къщата, а ние да вървим на помощ! — И докато един от полицаите изскочи през вратата и извика навън да внимават, че беглецът бил открит, другите, предвождани от сеньор Олинда с пистолет в ръка, полетяха с бързи скокове по стълбите нагоре, натам, откъдето се беше разнесъл силният вик за помощ на Мануела, показвайки им така посоката, в която трябваше да се отправят.

— Желая ви успех при залавянето му — каза раненият полицаи, който стискаше зъби от болки под ръцете на лекаря, — това изобщо не

е човек, а тигър. Досега винаги съм си мислил, че ни е в ръцете всеки, който е стегнат така здраво от ласото като него; нали го видях със собствените си очи; ала той преряза жилавия ремък като конец и преди да мога да се отдръпна от пътя му, си отнесох, каквото ми се полагаше... само малко по-надясно и с мен щеше да е свършено.

[1] *Amiga mia* (исп.) — приятелко моя. — Б.пр. ↑

МАНУЕЛА

Докато отецът и лекарят слизаха бавно по стъпалата, беглецът с голия нож в ръка се намираще толкова близо до тях, че бялата одежда на свещеника наистина го докосна. И най-малкото движение встрани на ръката на отца щеше положително да засегне плътно притиснатата към стената тъмна фигура. Ала пиратът не трепереше за безопасността си, защото знаеше, че в този миг не го грозеше по-голяма беда от онази, която бе започнала да го застрашава още от първата минута на неговото преследване. Дори по тъмните му черти се плъзна сатанинска усмивка, когато го прониза светкавично мисълта, с какво безкрайно спокойствие и непринуденост минаваше достопочтеният отец край ръба на зейналия си гроб, защото пиратът бе твърдо решен да обезвреди и двамата веднага щом откриеха скривалището му, в противен случай, ако бъдеше преследван, сигурността му щеше да бъде извънредно застрашена. Богобоязливият човек наистина не подозираше в този момент доколко животът му зависеше от движенията на лакътя му, иначе едва ли би минал през тесния коридор така отпуснато и спокойно, с абсолютно сигурното чувство на безопасност. Но сетният му час не бе ударил още, той мина покрай опасността нищо неподозиращ и влезе в стаята, последван от доктора.

Все пак измина още време, докато двамата се отдалечиха дотолкова от все още отворената врата, че беглецът можеше да рискува да стъпи на долните, силно осветени стъпала... Най-сетне широката фигура на свещеника закри предателския сноп светлина, но пиратът все още се колебаеше, защото обърнеше ли се един от двамата, изскърцаше ли стълбата, нищо не можеше да предотврати откриването му. Но той не биваше да губи време, защото изостреният му още повече от опасностите слух долови гласовете на нахлуващите в къщата врагове.

— По дяволите, открият ли ме, да му мислят! — промърмори той тихо под носа си. — Последствията ще се стоварят на техните глави! — С тези думи той скочи леко на стъпалата и се заизкачва предпазливо

нагоре, без някой да го забележи. След като се озова горе, той отвори тихо вратата на стаята, която двамата бяха напуснали току-що, и бързо се вмъкна вътре, като затвори вратата след себе си. Но сцената, разкрила се пред очите му, го прикова на място за известно време.

На един дюшек на пода, покрит със снежнобял чаршаф, който имаше само в горната си част тъмночервена кървава ивица, лежеше трупът на Едуард Уилкинсън; спокойните бледи черти на лицето му бяха просветлени от изражението на неописуемо блаженство. При краката му, на ниско кресло, бяха поставили желязното украсено с цветя разпятие така, че очите на умирация да го виждат добре. Обикновено мястото му беше в ъгъла на стаята, в малкия семеен олтар. А отстрани на постелята бе коленичила Мануела, потънала в дълбока, гореща молитва, наведена над студената ръка на мъртвеца, която умирация бе поставил в нейните ръце.

Дори и пиратът стоеше покъртен пред тази свята, неизказано трогателна картина. Той хвърли наоколо из стаята див, объркан поглед, отхвърли с лявата си свободна ръка дългите мокри коси от челото, тъй като дясната му ръка все още стискаше почти несъзнателно ножа, след което притисна с ръка слепоочието си, като че ли искаше да прогони от главата си лоши, измъчващи го мисли.

В този момент долу се чуха силни гласове, задната врата бе изкъртена и той трябваше да действа. Но при първата крачка, която направи напред, молещото се момиче вдигна хубавото си смъртнобледо лице, смутено в смирената си молитва от виковете и тропота навън, както и от така близкия до нея шум; очите ѝ срещнаха погледа на убиеца, който се опитваше боязливо да гледа настрани. Но тя не се изплаши — страшното се бе случило, дори изникналата като изпод земята пред нея ужасна човешка фигура с лъскавия нож в ръката не бе в състояние да я накара да се страхува; в момента тя едва ли възприе реално появяването му.

Тенарес постоя един миг сякаш в нерешителност, втреченият почти несъзнателен поглед на нещастницата прониза сърцето му с едно отдавна неизпитвано чувство на разкаяние. Ала той трябваше да използва тъкмо този първоначален момент на нейната изненада, защото пътят му към вратата минаваше покрай самата нея, пътят, който щеше да го отведе на свобода.

Но едва бе направил първата крачка към нея, когато момичето протегна ръка срещу него и каза с тих, но твърд глас:

— Назад, убиецо, назад от това свято място, не се ли боиш сам да се появиш така пред жертвата си с още кървави ръце? Или още не си се наситил? Ето, удряй тук, не се боя от твоя нож, ти стори вече най-лошото!

— По-скоро би ми изсъхнала ръката, Мануела! — каза пиратът покъртен. — Не, не се страхувай от нищо, момиче, по целия широк свят ти си последният човек, комуто бих причинил и най-малкото зло. Опасявам се, че тази нощ ти сторих голяма злина, дете... но тази луда глава просто ме принуди... никога не съм му правил някакво зло; с удоволствие бих ви видял двамата... но времето минава, пусни ме да мина, Мануелита, няма да ти сторя нищо лошо.

— Назад, убиецо! — извика момичето, което чу добре и с нарастващо удивление думите на ужасния човек, но едва ли ги разбра. Ала когато той се приближи към трупа, тя си възвърна изцяло присъствието на духа и долавяйки в същото време гласовете от долния етаж на къщата, започна да проумява какво го е довело всъщност тук. — Отдръпни се от трупа на този, когото си убил. Ха, чуваш ли как приближават отмъстителите на вечния съд? Тежкоо, тежкоо на виновния!

— Бъди разумна, Мануела! — извика пиратът, като се приближи бързо към нея, за да я успокои. — Не знаеш какво вършиш... аз съм...

— На помощ, убиец! — извика доведеното до отчаяние момиче с всичката сила на гласа си. Тя предчувствуваше опасност, само не можеше точно да я определи с думи. Но Тенарес нямаше повече време за обяснения.

— Глупачка! — извика той и сграбчвайки ръката ѝ със страшна сила, я запрати настрани и си освободи пътя. — Тогавя направи най-лошото, което можеш да направиш, а след това се мъчи от угризение на съвестта, като разбереш истината!

И с леки скокове той достигна добре познатата му тайна врата, правена от самия него, за да крие контрабандна стока. Отвори я за секунди и изчезна, докато Мануела остана безмълвна от изненада, тъй като този изход бе неизвестен дори за самата нея.

Тя дочу шума от бързо изкачващите се по стълбата мъже и повторният ѝ вик за помощ ги подтикна към трескава бързина. В този

миг вратата се отвори шумно и в стаята се втурна майка ѝ, призрачно бледа, с възбудено и объркано изражение на лицето.

— Помощ! — извика отново измъченото и изплашено момиче, щом видя майка си. — Помощ, мамо... убиецът е...

— Твоят баща, нещастнице! — простена жената и скри лицето си с ръце.

При тези страшни думи Мануела остана като поразена от гръм. Очите ѝ, изгубили блясъка си, се втренчиха във фигурата, която ѝ бе съобщила ужасяващата вест, а ръцете ѝ останаха все така протегнати пред нея като защита. Ала щом сеньор Олинда се появи на прага и скочи в стаята с пистолет в ръка, нещастното момиче вдигна бързо ръце над главата си, изсмя се звънко и рухна в безсъзнание на пода.

Веднага стаята се изпълни с въоръжени хора, но въпреки че претърсиха всяко ъгълче и огледаха внимателно всички прозорци, не можаха да открият никаква следа от беглеца.

Дали наистина е бил в тази стая? Прозорците ѝ гледаха надолу към препълнената с хора улица, втората врата беше заключена отвътре, а в цялото помещение нямаше никакъв друг изход, никакво скривалище. Олинда се огледа отчаяно за Мануела. Тя бе единствената, която можеше да даде сведения, а тъкмо тя лежеше в безсъзнание в ръцете на майка си, която приведена се грижеше за нея.

— Проклятие! — измърмори капитанът и тропна с крак по пода. — Жените припадат от всяка дреболия и обикновено в най-неподходящото време... бедни Едуардо... нима ще трябва да лежиш неотмъстен в твоя кървав гроб? Не, все още не губя надежда, защото той не може да е потънал в земята... потънал в земята... но тук нямаме повече работа!

По негов знак останалите го последваха мълчаливо и безшумно извън тази печална стая, за да продължат да търсят в другите помещения.

КРАЯТ

Цялата къща беше обградена, всички улици завардени и наистина още отсега кажи-речи целият град беше на крак, защото онези, които не бяха извадени от леглата си от любопитството, бяха подгонени навън от страха. Слухът за отново появилия се и преследван пират не само проникна до най-отдалечените части на града за по-малко от час, но, разбира се, че с всяка улица, която преминаваше, той се раздуваше и растеше, тъй както отърколената снежинка нараства до огромна снежна топка. Сега той не беше самотен пират, който, подгонен като вълк, се опитваше да избяга от съдиите си, не, цяла пиратска флота бе хвърлила котва през нощта в залива и дивите ѝ орди вече плячкосваха и палеха из града, отвличаха в плен жени и деца.

Това, че в същото време в залива се намираха пет или шест бойни кораба и че такова нападение изобщо не бе възможно, не идваше никому наум — в такива моменти с помощта на страха и изненадата няма нищо невероятно, хората са готови да повярват на всичко.

— Пипнаха го, пипнаха го! — понесе се от уста на уста. — Скрил се е в къщата и не може да излезе — съобщаваха си тържествуващо един на друг, като че ли се касаеше за някаква весела игра, а не за човешки живот. — Горе в стаичката е, където се мяркат сенките. — Друг пък викаше: — Избил е всички жени в къщата! Господи Исусе, как викаха за помощ! Той е цял тигър, сагамба, бих яздил сто мили, за да видя как го бесят!

Проклетия и остроумия се разнасяха от тълпата, която жадуваше за кръвта на жертвата си, а в същото време тя се промъкваше безшумно над главите на хората в дълбок улей за дъждовна вода, който водеше от една къща към друга, свързвайки два косо спускащи се един към друг покрива. Оттам пиратът се добра до следващата сграда и бавно, но с безкрайна предпазливост, като използваше и най-малкото преимущество, предоставено му от околността, той достигна до стръмния терасовиден глинен склон, който огражда от тази страна стария пристанищен град с многобройните си тераси, разположени

една над друга; те се простират отчасти все още незастроени и преминават навътре, в посока към сушата, в голи необработвани и до ден-днешен хълмове, прорязани нарядко от дълбоки падини.

Щом се добра до тях, преследваният като подгонен вълк пират се почувствува свободен. Пропълзля по една от тези падини и след като се изкачи по хълмовете, той можа оттам да огледа целия терен наоколо — видя пред краката си залива, а вдясно долу, потънал в тъмнината, разпозна града, из който продължаваха бързо да се мяркат светлинки. Дори от време на време до слуха му долиташе приглушеният звук от човешки гласове, преследвачите му все още бяха на крак, ала плячката им се бе изплъзнала из ръцете отдавна. Известно време постоя така заслушан към града, но сетне по лицето му пробягна изразът на дива радост и той се отпрати бързо към залива, защото съвсем не се намираще още в безопасност, а и му стори, че откъм изток забелязва вече първите признаци за сипването на зората.

Още кратко време, може би половин миля или малко повече, той повървя покрай хълмовете, в чиито тъмни сенки бе сигурен, че никой не можеше да го открие. Далеч по-нагоре брегът отново преминаваше в нисък скалист нос, който се връзваше навътре в залива и ако влезеше във водата от това място, той имаше да преплува едва ли повече от половин английска миля. Светлинката блещукаше все още от гафела на „Албатрос“; тя беше скъпоценна звезда за него — там беше свободата, там той беше в безопасност, можеше да кове планове за отмъщение, понеже в него беснееха едва сдържани бурни чувства, а само на борда беше сигурен, че няма защо да се бои от откриване, дори и ако корабът бъдеше претърсен из основи, което обаче беше малко вероятно.

Естествено, той бе изтощен не само от бягството и досегашните уморителни усилия през нощта, а и от страхотната възбуда, в която бе държан непрекъснато; но онова кратко разстояние той можеше все още да премине леко с плуване, тъй като между брега и шхуната имаше няколко кораба, покрай които трябваше да мине. В случай на нужда можеше да си отпочине за кратко, хванат за котвената им верига. От тези кораби нямаше защо да се страхува (бяха само търговски кораби), защото, първо, едва ли можеха да бъдат запознати с онова, което ставаше на сушата, и, второ, лодките им са винаги в такъв безпорядък, че не можеше и да се мисли за бързото им спускане във водата — дори и ако действително биха пожелали да си направят този труд.

Издигналият се доста нависоко лунен сърп осветяваше спокойния, притихнал залив дори повече, отколкото му беше приятно, а засилването на отлива призори му напомняше и за една друга опасност, която обаче му беше много добре известна — опасността да бъде отнесен от течението покрай кораба, който искаше да достигне, преди да преплува достатъчно голямо разстояние от брега, и така да не достигне котвената му верига или въжето, което щяха да му хвърлят. Той знаеше много добре, че на борда на „Албатрос“ бяха поставени постове в очакване на лодката му, защото положително бяха дочули шумното раздвижване в града. Не биваше и да се движи съвсем близо до водата по брега — ето защо, щом сметна, че е достигнал най-подходящото място за отплаване, седна в сянката на висок скален блок, за да си отпочине няколко минути и да се убеди окончателно, че не го заплашва опасност.

Не се виждаха никакви лодки, доколкото погледът му можеше да проникне в здрачевината — отникъде не се долавяше и най-тихийт плясък от гребло по водата; изглежда, че всички лодки се бяха отпавили тази нощ към сушата, за да вземат участие в „удоволствието на лова“ или поне да задоволят любопитството си; струваше му се, че от тях нямаше защо да се опасява. Но вече бе дошло време за тръгване, тъй като ивицата небе на изток започна да просветлява — нямаше съмнение, денят настъпваше и пиратът знаеше, че обикновено при зазоряване събуждаха моряците от намиращите се в залива търговски кораби. Той се изправи, за да се спусне към брега, но тънкият му слух долови лек шум откъм морето — сякаш някой внимателно потапяше и изваждаше от водата гребла. Шумът се приближаваше и след две минути около носа се плъзна малка лодка, която се придържаше близо до брега и сега се насочи точно към мястото, където се намираще той.

Сърцето му заби несдържано и радостно — това се казваше помощ навреме; сигурно „Албатрос“ бе изпратил малката си лодка, за да го търси, доколкото това бе възможно. Но той все пак беше длъжен да действа предпазливо, да не би да се издаде на някой от враговете си. В лодката седяха само трима души — двама гребяха, а другият беше при кормилото. Обаче очертанятията на фигурите им не се различаваха много ясно. Ако бяха от „Албатрос“, трябваше да знаят сигнала, уговорен помежду им, и щом лодката се озова точно срещу

него, той издаде лек вик, какъвто надават понякога спящите по скалите чайки през нощта.

Ръката на кормчията възпря за миг греблата на неговите хора и откъм лодката се разнесе предпазливият отговор: не беше съвсем същият.

Тенарес стисна здраво зъби, разочарован в очакванията си, и ръката му почти неволно потърси дръжката на ножа — това не беше уговореният отговор, въпреки че донякъде го наподобяваше — може би случайно. Слухът му не можеше да бъде измамен с такава непохватна хитрост и той остана неподвижно притиснат до скалата, на която се беше облегнал.

Известно време всичко бе тихо и спокойно. Лодката се намираше на тридесетина крачки от него и ако се беше изправил, те щяха да го забележат веднага отдолу, ала сега сянката на скалата го скриваше напълно от погледите им.

— Джек — обади се внезапно един младежки глас на английски, като от предпазливост говореше приглушено, — какво извика сега всъщност — птица или човек?

— Трябва да е била чайка — промърмори груб басов глас, който принадлежеше на един от гребците, — когато им отговориш, почти винаги се успокояват — така и стана.

— Да, беше като вик на чайка, само че по-тих.

— Трябва да е било нещо такова — измърмори другият, — damn it, ама че скучно удоволствие, да обикаляш нагоре-надолу край този проклет бряг цяла нощ и да внимаваш да не изпуснеш някоя лодка, която отива към брега или се връща оттам. А при това нямаме нито капчица прог на борда!

Междувременно, докато хората държаха спокойно греблата в ръце, лодката бе отвлечена малко навътре от силния отлив. Сега моряците отново спуснаха греблата във водата, но измина може би минута, докато върнат лодката пак на предишното ѝ място, откъдето чува вика на чайката. Младият човек в задната част на лодката се изправи на крака и заоглежда внимателно обления в матова лунна светлина бряг, докато хората му продължаваха да гребат.

— Проклятие, защо нямах нощен бинокъл! — каза той накрая, като се отпусна отново на мястото си. — Дявол знае какво точно става на сушата сега.

Лодката се отдалечи бавно от мястото си и придържайки се близо до брега, се насочи към града, но от чутото Тенарес разбра, че щом достигнеше някое определено място, тя щеше да се върне отново, а тогава щеше да ѝ помага течението. Той едва изчака да се скрият от погледа му патрулиращите неприятели и се спусна безшумно по брега във водата, твърдо решен сега да се насочи право към „Албатрос“.

Отминалата лодка беше същата, която бе създала на пирата тази вечер толкова неприятности в лицето на Едуард Уилкинсън.

Сеньор Олинда беше заповядал на един млад мичман да патрулира покрай тази част на брега; един от английските военни кораби в същата част на залива му бе предоставил за през нощта лодките си. Възможно бе някаква лодка да се приближи до брега, за да вземе пирата, или пък може би самият той имаше някъде лодка, с която да се измъкне, след като избяга от града.

Тъй като впрочем бе много невероятно пиратът да извърши подобен опит за бягство към рейда, сеньор Олинда бе сметнал за абсолютно достатъчно да повери тази задача на младия мичман, който беше всъщност още момче. Обаче той се погрижи да има в лодката няколко сигнални ракети с горящ фитил и беше издал строга заповед да се даде сигнал за тревога и при най-малкото подозрение. В такъв случай лодките на всички военни кораби в залива, намиращи се в готовност, можеха веднага да се притекат на помощ.

Съвсем близо до брега скалистите блокове скриваха пирата от окоото на всеки, който би погледнал откъм морето — безшумно и леко той се плъзна във водата и с бавни, но мощни и равномерни движения скоро остави брега зад гърба си и достигна онова място от залива, където пръснатите тук и там кораби пречупваха светлината по водната повърхност и правеха откриването му още по-невъзможно. Обаче течението, образувано от отлива, беше толкова силно, че плувецът трябваше да напегне всичките си сили, за да не бъде отвлечен много навътре, и когато достигна първия закотвен кораб, един английски търговски кораб, той се зарадва, че ще може да си отпочине няколко минути на котвената му верига и да събере нови сили. Този кораб се намираще на около триста крачки от брега — същото разстояние го делеше и от борда на „Албатрос“.

За да могат да си отпочинат ръцете му, той беше обвил с десния си крак изпънатата котвена верига и се беше подпрял с върховете на

пръстите на левия си крак на една халка от веригата, като ги беше пъхнал в нея. По този начин даваше възможност на гърдите си да дишат свободно. Но щом се опита да се поизправи, пръстите на крака му се изплъзнаха от хлъзгавата кръгла халка и макар че се задържа веднага с двете си ръце, той не можа да избегне тихия плясък и лекото разтърсване на веригата. Ето защо той се потопи бързо във водата и се послуша, за да разбере дали е имало човек на борда, като се канеше веднага след това да продължи пътя си.

Горе от бака на кораба се показва нечия глава и се надвесил над водата. Беше боцманът, който, току-що станал от койката си, беше излязъл с полузалепнали от сън очи да види какво е времето и колко е часът. Протягайки ръце, той се бе накарал да се върне, за да разбуди екипажа, защото се зазоряваше.

И както се прозяваше сладко-сладко, той долови шума откъм водата. С вдигнат ляв лакът, полусвита длан към ухото си и с изпъната в цялата ѝ дължина дясна ръка, той прекъсна бързо прозявката си и обърна глава, като остана известно време в тази стойка. Отново се бе възцарила тишина — той погледна надолу през ключа, но тъй като луната се издигаше от североизток и точно през десния ключ се спускаше котвената верига, не успя да види нищо оттам.

— Хмм — промърмори той в брадата си, като се обърна отново, — ако е било риба, трябва да е връхлетяла здравата на веригата... корабът направо се разтресе — ах!...

Последното възклицание бе предизвикано от нов шум, доловен от него. Плувецът, който не беше забелязал никакъв човек по палубата и се бе почувствувал в безопасност сред царящата наоколо тъмнина, току-що започнал да се придвижва бавно около носа на кораба към борда, защото корабът беше обърнат, естествено, срещу течението на отлива, с насочен на юг нос, точно срещу града.

Човекът постоя така облегнат на релинга още известно време и тъй като не долови повече никакъв шум, се накарал за втори път да се върне, когато разпозна върху светлата водна повърхност тъмната сянка на плувец, който в този момент се стараяше да се отдалечи от кораба с бавни, но мощни движения. В първия момент боцманът помисли, че е един от неговите моряци, който искаше да се измъкне в града, тъй като той нямаше никаква представа от случилото се на брега. Ето защо извика:

— Хей, Бил — where the devil are you going? (Къде отиваш по дяволите?) Ей, ти там долу!

Не получи никакъв отговор, а изглежда, че плувецът се разбърза.

— Damn it — измърмори боцманът, — не ще да е от моите хора... може би е някой, който през нощта е ходил тайно на сушата... е, какво ли ме интересува.

— Hallo, the ship!^[1] — извика някакъв глас в този момент откъм сушата по моряшки.

— Hallo? — отвърна боцманът, като погледна в тази посока, без да се интересува повече от плувеца. — Какво има пак? Какъв кораб? — извика той.

— Какво беше това, какво извикахте? — разнесе се отново гласът и една малка лодка се отправи към него откъм сушата с бързи удари на веслата — той можеше ясно да различи светлия корпус на лодката.

— Не знам! — извика боцманът. — Стори ми се, че има човек във водата.

— Плуващ човек? — попита гласът бързо и енергично, изглежда, за да се убеди най-напред в правотата на чутоето.

— Ау, ау! — извика боцманът и добави, мърморейки: — А може да е било и куче. Охо! — добави той учудено, когато почти в същия миг откъм малката лодка се разнесе пистолетен изстрел и към небето се издигнаха бързо една подир друга три сигнални ракети. — Дявол да го вземе! Ама че бързат — каква ли я е забъркал този?

Боцманът остана изправен горе на бака, докато лодката летеше към кораба, карана от огъващите се гребла с най-голяма възможна бързина. Дежурният моряк, който бе лежал дотогава удобно до корабната кухня и бе проспал вахтата си, се събуди от шума и се приближи към боцмана.

— Hallo, the ship! — извика в този момент отново тънкият, но затова пък ясен и звънък глас на младия мичман, когато лодката се приближи стремглаво към носа на английския кораб. — В каква посока плуваше човекът?

— Право към зорницата — гласеше точният отговор на боцмана, който хвърли бегъл поглед към указаната посока.

— Благодаря! — чу се от лодката и тя последва указанието, като изстреля и четвърта ракета, за да посочи мястото, където се намираше.

Бягащият пират знаеше какво му предстои — малко се страхуваше от хората на търговския кораб, — известно му беше равнодушието им към всичко, което не бе в тясна връзка със собствения им кораб. Ала щом дочу вика откъм сушата, който долетя твърде ясно дори до неговите уши, той почувствува, че приближава решителният миг, а при изстрела и издигащите се ракети дори престана да плува.

О, колко близо се намираше спасителният кораб. Нима трябваше да бъде върнат обратно от ръката на един юноша, кажи-речи още дете, тъкмо сега, когато почти бе достигнал целта си, когато се бе измъкнал щастливо от ръцете на всички, дори на най-върлите си и опасни врагове?

Но може би сигналят се отнасяше до намиращите се край брега лодки и докато те дойдеха на помощ, той можеше да бъде отдавна вече в безопасност. Надяваше се да се измъкне от бдителността на отделния неприятел, щом като тази нощ му се беше удало да избяга между гъсто стегнатите около него обръчи от преследвачи.

Той загреба отново с ръце, но не беше проплувал и дължината на една лодка, когато разбра безполезността, не, опасността от понататъшното плуване в същата посока. Между корабите бе настанало оживление и той можа ясно да долови пляска от бързото потапяне на гребла.

Единственото спасение се криеше в завръщането му на сушата. Ако се оставеше почти изцяло на течението, то трябваше да го изведе извън района, където положително щяха да го търсят неприятелите му. Ала като се обърна, той видя, че малката лодка на преследвачите му се бе насочила право към него. Впрочем те още не го бяха забелязали и като разчиташе на това, той се гмурна и те прелетяха над главата му. Когато отново излезе на повърхността, лодката се бе отдалечила поне с една корабна дължина и тъй като човекът на кормилото ѝ гледаше втренчено напред, пиратът можеше да се надява да се измъкне незабелязано. Щом достигнеше сушата, той вярваше, че ще успее да се скрие някъде до следващата нощ, след което сигурно с лекота щеше да се добере до „Албатрос“ от най-дълбоко врязалата се в морето част от брега на залива; приливът и пълната тъмнина щяха да му помогнат.

Но за него вече слънцето никога нямаше да изгрее. Един от моряците, които седяха с гръб към носа на лодката, бе зърнал за миг

тъмната точка, представляваща всъщност главата на пирата над водата, и внезапният му вик скова греблата. В следващия миг течението ги затласка назад и малката лодка спря неподвижно върху водата.

— Видя ли го? — попита мичманът и бързо извъртя носа на лодката в указаната от моряка посока.

— Ей там, назад, видях тъмно петно като човешка глава — каза човекът, като се оглеждаше наоколо след завъртането на лодката. — Но може да е била и шамандура.

— Във всеки случай трябва да видим какво е било! — извика младежът, изпълнен от чувството на важност, тъй като на него се беше паднало да даде алармения сигнал за всички лодки. — Той трябва да се намира някъде наблизко. Ето отсреща се задават вече и останалите лодки, докато онези откъм сушата могат буквално да долетят дотук с помощта на течението. Дръжете се, момчета, натиснете веслата!

И хората, разгорещени от гонитбата и подтиквани от мисълта да отмъстят за младия лейтенант, загребах с такова желание, че малката пъргава лодка полетя като стрела под ударите на огъващите се весла.

— Тук беше! — извика изведнъж морякът, като се загледа във водата. — Но тук не виждам никъде шамандура — damn it! В крайна сметка е бил все пак той!

— Там изплува пак! — изкрещя в този миг младият кадет и обхванат от трескаво вълнение, скочи от седалката си, за да може да вижда по-добре наоколо. — *By George, boys!*^[2] Ей го къде плува — гребете с все сила, ще го пипнем!

— По-добре дайте на другите лодки нов сигнал, сър! — предупреди обаче един от моряците, стар опитен юначага, който не се бе поддавал на възбуждението като младия мичман и смяташе, че е по-добре да действуват сигурно. — Той е дяволски хитър и свиреп негодник, а и така подгонен, е готов на всичко.

Младият човек много искаше да обере самичък лаврите от залавянето на пирата, но не посмя да отхвърли това разумно предложение. Веднага след това нагоре изсъска ярък лъч и се разпръсна високо на светещи и искрящи частици, които показаха новата посока на всички лодки. Но щом се огледаха отново за плувеца, той бе изчезнал. След кратко време, подпрени на веслата, те го съзряха да изплува в малко по-друга посока, но далеч по-близко до сушата, отколкото можеха да предполагат.

— Ако достигне брега — каза един моряк, когато отново се заловиха на работа с греблата, — ще офейка.

— Но няма да успее, ако съумеем да му попречим! — извика мичманът. — Ето там вече идват други лодки на помощ, трябва да се промъкнем между него и брега!

Тенарес беше великолепен плувец, а мускулите му, изглежда, бяха направени от стомана — така неуморимо бе устоявал тази нощ на цялото напрежение и на всички пречки. Ала сега той все пак започна да усеща как силите му, подложени на свръхнапрежение толкова продължително време, се канеха да го напуснат. Не можеше да издържа повече, особено на гмуркането, в което беше такъв майстор. А щеше ли да успее сега да избяга по сушата от многобройния си неприятел, тръгнал отново по следите му, когато светлината на настъпващото утро проникваше все по-силно и по-силно иззад облаците и изпълваше целия залив с все по-бързо нахлуващия светлик.

Брегът се намираще на не повече от петдесет крачки, но течението влечеше всички силно към изхода на пристанището, когато той отново забеляза бързо приближаващата се малка лодка, която все още беше начело на всички негови преследвачи. Ако успееше да я обезвреди, може би имаше някаква възможност за спасение; надеждата напуска нещастното човешко сърце едва с живота.

Той отново изчезна под вълните — но този път лодката нямаше намерение да спира, за да изчаква появяването му, а се стремеше да достигне брега колкото се можеше по-бързо, та да попречи на беглеца да излезе на сушата, докато успее да се притече на помощ някоя от лодките на военните кораби, носещи се към тях с бясна бързина. Изведнъж желязната ръка на пирата сграбчи току-що потопеното във водата гребло откъм десния борд на лодката и го изхвърли от ръцете на смаяния и съвсем неподготвен за това действие моряк само с едно дръпване, тъй като то не беше поставено в металически ключ, а в направен за тази цел отвор в ръба на лодката. Носът на лодката се обърка бързо, защото от другата страна морякът бе продължил да гребе със същата сила; за миг кърмата на лодката се извъртя към сушата и в същото време над водата се показа, макар и неволно, бледото лице на пирата със страшния червен белег и искрящите очи, който се стремеше да изтика надалеч отмъкнатото гребло, та да забави лодката. Но младият мичман, дочул неволния вик на моряка, бе помислил в първия

момент, че пиратът е решил в отчаянието си да нападне лодката; ето защо той грабна намиращия се до него пистолет и във внезапната си уплаха, загубвайки присъствие на духа, натисна спусъка почти без да се цели по посока на главата, която го гледаше с див и втрещен поглед.

— Тук е, тук е...! — изкрещя той към следващата ги лодка, отдалечена на не повече от стотина крачки, като размаха шапката си и сграбчи другия пистолет. — Бързо, бързо, иначе ще избяга, ние не можем да се движим повече!

В този момент пиратът се гмурна, отново изчезна под водата и се опита да се отдалечи... но силите му се бяха изчерпали, куршумът бе пронизал дясното рамо и ръката му беше безсилна и безполезна. Само с няколко замаха той би могъл да достигне брега, но почувствува, че последният му час бе ударил.

Когато отново се показа над водата, той вече не съзнаваше заобикалящата го опасност — сетивата му го бяха изоставили и само инстинктът за самосъхранение го бе изтласкал механично нагоре, за да си поеме въздух.

— Ето там изплува отново, там е! — изкрещя младият мичман извън себе си, тъй като не можеше да се придвижи с лодката си, и скочи към носа ѝ, докато старият моряк вдигна греблото си и забърза към кърмата, за да се опита да докопа изгубеното весло.

— Виждам го! — гласеше отговорът на лейтенанта от първата лодка на военния кораб, която се приближи с голяма бързина. Той също бе застанал на носа ѝ с пистолети в ръце, докато боцманът седеше на кормилото.

Очите на пирата се втреничиха с див поглед в него — той гледаше към врага си, но едва ли го виждаше. Белегът на челото му приличаше на зееща рана, а тялото му изскочи над водата почти до гърдите.

— Предай се, сеньор, или ще стрелям! — извика отдалече лейтенантът, чиято лодка летеше право към него.

Тялото на Тенарес остана над водата неподвижно може би минута.

— Приближи се към него с левия борд! — извика лейтенантът към боцмана на кормилото. — Хора, помагайте и го изтеглете в лодката.

Лодката се отклони малко от него, а после, когато носът ѝ бе отминал вече главата му, спря и се насочи пак към пирата; ала под

протегнатите към него ръце трупът потъна в дълбините, като дори и след смъртта си се изплъзна от своите неприятели; само тъмна кървава ивица издаваше мястото, където бе изчезнал.

Лодката се плъзна по-нататък, после се върна отново на старото място. Но морето не им отстъпи жертвата си.

Лейтенантът тикна пистолетите обратно в пояса си и се обърна към мичмана, чиято лодка бе прибрала греблото си и се беше приближила също тъй бързо.

— Меримън — извика му той, — поздравявам те! Добре си улучил негодника!

Момчето пребледня като платно и скри лице в ръцете си — за първи път проливаше човешка кръв...

[1] *Hallo, the ship!* (англ.) — хей, от кораба! — Б.пр. ↑

[2] *By George, boys!* (англ.) — За бога, момчета! — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.